

Koledar za april 1919.

Nameni molitve apostolstva določen od sv. Očeta:

Stanovska sv. čistost.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni molitve za vsak dan so vsi važni dogodki, potrebe in stiske, ki bi se pripetile.	Geščen.e presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubij. škoi.	lavant. škoi.
1 Torek	Hugon	Skrbno negovanje notr. življenja	Konjšice	Gomilsko
2 Sreda	Franč. Pavl.	Karitativne organizacije	Sv. Troj. p. C.	Reka
3 Četrtek	Rihard	Preosnova gledališč in kinov	Preddvor	Konjice
4 Petek	Prvi petek	Preosnova src	Nemška Loka	
5 Sobota	Vinc. Fer.	Katoliški misijoni	Dobrepolje	
6 Nedelja	Tiha nedelja	Duh pokore in samozataje	Leskovica	Prihova
7 Poned.	Božja glava	Misijoni po Koroškem	Zaplané	Čadram
8 Torek	Albert ž.	Duhovščina v Slavoniji	Suhorija	
9 Sreda	Marija Kleofa	Sočutje s trpečimi	Brezje	Loče
10 Četrtek	Ezechiel	Propovedniki. — Bogoljub	Podbrezje	
11 Petek	Dev. Mar. 7 žal.	Žalostne matere. — Sv. Cerkev	Blagovica	Sv. Kunig.
12 Sobota	Zenon	Kršč. demokratska preosnova	Vrhnika	
13 Nedelja	Cvetna ned.	Prepojitve javnosti s kršč. načeli	Vrbpolje p. M.	Spitalič
14 Poned.	Justin m.	Sveta vojska	Sv. Lenart	Zreče
15 Torek	Anastazija	Trpeče krščanske žene	Kamnik	
16 Sreda	Kalist	Preganjani krščanski značaji	Kranj	Žiže
17 Četrtek	Vel. četrtek	Sprava za božje rope in bogokletstva	Motnik	
18 Petek	Vel. petek	Slovo grehu	Sturje	Skomarje
19 Sobota	Vel. sobota	Verski prepoved narodov	Št. Jurje	
20 Nedelja	Velika noč	Svoboda in zmagostavlje sv. Cerkve	Ihan	Sv. Jernej p. L.
21 Poned.	Velikon. pon.	Velikonočna verska tolažba	Dobruče	Velika Ne- delja
22 Torek	Soter in Kaj	Sprava sprtih družin	Buje	
23 Sreda	Vojteh	Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	Šmihel red.	Ormož
24 Četrtek	Jurij	Mladi bogoslovci	Stara Loka	
25 Petek	Marka ev.	Katoliški akademski izobraženci	Cerkije p. K.	Bola. v Orm.
26 Sobota	Klet	Cerkveno zedinjenje	Podgrad	
27 Nedelja	Bela nedelja	Prvoobhajanci	Nevlje	Sv. Duh pri središču
28 Poned.	Pavel od križa	Pogosto sv. obhajilo	Čatež p. K.	
29 Torek	Peter m.	Obnovitev hiš božjih	Št. Jurij pod K.	Sv. Miklavž pri Ormožu
30 Sreda	Katarina S.	Ženski redovi. — Vsi v aprilu umrli	Stari trg p. L.	

Odpustki

za mesec april 1919.

3. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Benedikt Filadelfski Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom družbe svetega Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; c) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

4. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa dvakrat kakor včeraj; b) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega.

5. Sobota, prva v mesecu. Sv. Julijana. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kakor pobožne

vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan.

6. Nedelja, prva v mesecu; tiha. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir dvakrat; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem.

11. Petek. Marija sedem žalosti. Popolni odpustek: a) tistim, ki nosijo, višnjevi škapulir; b) udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem; c) udom bratovščine za duše v vica; d) udom bratovščine sv. Družine; e) udom Rožnovenske bratovščine v bratovski cerkvi.

13. Cvetna nedelja. Tretjerednikom vsoljna odveza.

Izhaja vsak mesec.

Stane letno 5 kron.

Praktično krščanstvo!

Kaj pomeni beseda »praktičen«, menda vsi veste, četudi je grška. Praktično je to, kar je za rabo. Kar ni samo v besedah, ampak tudi v dejanju. Ne samo lepo, ampak tudi koristno.

Kakšno je torej praktično krščanstvo?

Tu je treba razločevati. Pri ljudeh, ki imajo bolj slabo vero, je praktično krščanstvo drugačno, pri dobrih kristjanih pa zopet drugačno.

Po mestih — in žalibog, vedno več tudi po deželi — je dosti ljudi, ki so po imenu kristjani, to se pravi: so krščeni, a verskih dolžnosti v dejanju ne izpolnjujejo. To so samo imenoma ali poimenski kristjani. Tem nasproti so praktični kristjani tisti, ki verske dolžnosti vsaj v glavnem izpolnjujejo: v cerkev hodijo, vsaj vsako nedeljo enkrat; zakramente prejemajo, vsaj vsako leto enkrat.

Taki praktični kristjani ste naročniki in bralci »Bogoljuba« vsi. In vendar so mnogi še premalo praktični, da, zelo nepraktični.

Vi vsi storite v tem oziru več kakor je stroga dolžnost. Greste k spovedi in sv. obhajilu več ko enkrat na leto, in v cerkev greste, če niste preveč oddaljeni, tudi v nedeljo popoldne, in kolikorkrat morete, tudi v delavnik. Bilo bi pač slabo

s krščanstvom, če bi vsak storil nasproti Bogu samo toliko, da se smrtnega greha obvaruje.

A biti morate še drugače praktični! Kako? Ali ni dovolj, da molimo, božjo besedo poslušamo, zakramente prejemamo, odpustke pridno nabiramo? — Vse to je seveda potrebno in lepo, a je še premalo. Krščansko življenje ne obstoji samo v molitvi, ampak tudi — in še prav posebno — v dobrih delih. »Po njih sadu jih boste spoznali.«

In v tem oziru so mnogi »pobožni« ljudje premalo praktični, oziroma zelo nepraktični.

Prav in lepo je seveda, če ti v zimskih večerih pri gorki peči iz pobožnih bukev bereš, rožni venec moliš in še druge molitve dodajaš. Pa morebiti bi bilo še bolj prav, če bi ne samo bral in molil, ampak potem, ko si to opravil, šel po vasi ali mestu pogledat, če so — kakor je ukazano — gostilne že zaprte, ali če morda še kje pijejo in plešejo in bi potem poskrbel, da se kaj takega ne bo več dogajalo. To bi bilo praktično — krščansko delo. Toda koliko jih je, ki jim kaj takega na misel pride?!... Ali če jim na misel pride, si te misli kmalu iz glave izbijejo, pa si mislijo: v hiši je gorko, zunaj je pa mráz — oh, ljuba pečica, kako si prijazna! — v hiši

je svetlo, zunaj je pa mraz — in sploh, kaj se bom jaz za druge ljudi brigal, pa si še kake sitnosti nakopaval! Oh, kaj me brigajo, vsak naj sam nase gleda; če nočejo pameti imeti, naj je pa nikar ne imajo! Bodite pijanci in plesavci, kjer hočete, jaz pa grem lepo v božjem imenu spat — oh, ljuba posteljica, kako se mi boš prileglal!

Pijanci, plesavci in ponočnjaki vsake vrste — ti se pa nič ne strašijo mraza, ne teme, ne pomanjkanja spanja — zjutraj do belega dne se vrte, zaspani in zbiti se vlečejo na jutro domu. In to noč za nočjo.

Otroci sveta so modrejši v svoji vrsti kakor otroci luči. Oh, kako je, žalibog, to res! Modrejši in gibčnejši so, podjetnejši in tudi bolj požrtvovalni. Ko bi katoličani toliko delali in žrtvovali za dobro stvar, kakor posvetnjaki za slabo, bi bilo z vero in verskim življenjem boljše.

Da, »pobožnim« ljudem pogostokrat manjka praktičnosti, manjka gibčnosti, požrtvovalnosti. Preveč so mirni, preveč tihi, preveč boječi, časih tudi — zaspani. »Ko so pa ljudje spali, je prišel sovražnik in prisejali pšenici ljuliko.« Mi preveč le od Boga zahtevamo, sami pa ne storimo, kar bi morali. A moliti moramo res tako, kakor bi sami nič ne premogli; toda tudi delati tako, kakor bi bilo vse samo od nas odvisno.

Če pa je bilo vedno potrebno katoličanom biti delavnim, je potrebno posebno zdaj. Kajti ali ne vidite, kako se tisti, ki ne priznavajo Boga in Cerkve, kako se pridno gibljejo? Tako da če ne bomo mi vse h moči napeli, bomo ostali — daleč od zadaj.

Naše krščanstvo, naša pobožnost mora biti bolj praktična, bolj delavna! Ne samo s pobožnim zdihovalom — smo že zadnjič rekli — ampak s krepkim dejanjem se bo kaj zboljšalo.

Najprej se morajo pobožni ljudje kolikor mogoče odlikovati na dobrodelnem polju. Mnogo je ljudi, ki molitve in sploh pobožnosti nič ne cenijo; dobrodelnosti in požrtvovalnosti pa ne morejo odre-

kati spoštovanja. Če kdo za druge dela, se žene in žrtvuje, za druge bolj skrbi kakor za sebe — pred takim ima tudi brezverec rešpekt, ga nehotе spoštuje. Zato so našega rajnega dr. Kreka tako čislali, ker se je za druge tako trudil, sam sebe pa pri tem zanemarjal; ni mu bilo za denar, za lepo obleko, za zložnost; v tem ni videl sreče, srečen je bil, če je mogel druge osrečiti. Vera in pobožnost bi imela veliko večji ugled in uživala več spoštovanja, ko bi se pobožni ljudje bolj odlikovali v dobrih delih.

Poleg dobrotelčnosti je treba tudi še drugega praktičnega krščanstva ali krščanske delavnosti. »Sveta vojska zoper pijančevanje, nenravnost in sirovost« — koliko sodelavcev bi potrebovala in kako hvaležno delo bi imeli! A koliko jih je, ki imajo kaj smisla za to? Mnogi nimajo za tako delo drugega kakor posmeh. Pa hočejo še pobožni biti!

Praktično bodi torej naše krščanstvo! Naša pobožnost delavna! Zato na primer ni dosti, ako ima Marijina družba samo svoje shode in skupna sv. obhajila — drugega dela pa ne pozna nikakega, nima nobenih odsekov. Takim družbam manjka praktične strani. — Kaj pa naj delamo? boste rekli. Ah, dela je tako veliko, samo videti ga je treba. In kdor ima srce za to, ga tudi vidi.

Letošnji predpust je bilo strašno norenje. Dasi je izdala vlada precej stroge odredbe, so se ljudje malo menili zanje. Po deželi so marsikje pili in plesali cele noči. Vlada nam je rekla: mi nimamo toliko stražnikov, da bi mogli vse gostilne nadzorovati; ljudje, katerim je kaj za red, naj sami pazijo in naznanjajo prestopkel (Glejte stran 85!). A tistih, ki bi hoteli to sicer neprijetno a potrebno delo prevzeti, ni bilo, ali le malo, malo. A koliko greha bi se bilo s tem zabranilo!

Sedanji čas nas na ves glas kliče na delo. Zato naj izgine izmed nas vsa brezbriznost, živi pa med nami katoliška delavnost — praktična pobožnost!

Kaj je to: postajni križ?

Ali se spleča pisati za Bogoljuba?

Zopet smo v postu, — v času, posebno primernem za premišljevanje in češčenje Jezusovega trpljenja. Dve leti zapored je v postu Bogoljub priporočal križev pot kot posebno izvrstno pobožnost. Če je kaj izdalo ali ne, to ni znano. Med drugim je naštel vse križeve pote, ki so postavljeni na prostem, pod milim nebom. Natančneje pa je še opisal najlepši izmed teh križevih potov, na Hribcu pri Škofji Loki. Priporočal je, da naj bi ljudje tudi med letom bolj pridno obiskovali te križeve pote, ki skoro celo leto stoje osamljeni, zapuščeni. Ko me je v teku leta enkrat pot pripeljala na Hribec, in sem vprašal, če ljudje od takrat kaj bolj pridno hodijo gori križev pot molit, dobil sem odgovor, da — nič.

Na, tu imaš! Potem pa imej veselje pisati, če se nikdo za to ne zmeni, kar pišeš! Zares večkrat sem si že zastavil vprašanje: Ali se spleča pisati Bogoljuba? Ali kaj pomaga? Ali so ljudje za to kaj boljši? — Časih, ko je Bogoljub kako posebno stvar priporočal, ki jo je lahko storiti, sem nalašč opazoval, ali se bo kaj poznalo pisanje Bogoljubovo? Ali se bodo ljudje kaj oprijeli tega, kar se jim priporoča? A navadno je bilo videti malo odziva in uspeha. V zgoraj omenjenem slučaju pa prav nič. In tako morda še večkrat. Čemu neki pišemo in tiskamo toliko, ako je vse zastoj? Taki pojavi človeku res jemljejo veselje do pisanja in urejevanja.

Pa kaj hočemo! Pridigati se mora, četudi nič ne izda, ali vsaj vidnih uspehov ni. Tako pa tudi pisati. Dobra stvar se vam priporoča; kdor si jo hoče k pridni obrniti, mu bo dobro; kdor noče, je sam na škodi.

. . .

Dve leti torej vam je Bogoljub priporočal križev pot. In še ga priporoča kot posebno izvrstno pobožno vajo. Naj bi se križev pot zaradi drugih pobožnih vaj

(češčenja sv. R. T.) ne opuščal, ali kjer se je opustil, naj bi zopet prišel bolj v navado. Molite ga pridno, skupno ali posamezno!

Kaj pa tisti, ki križevega pota ne morejo moliti? Bolniki, stari ljudje in oni, ki so od cerkve tako oddaljeni, da ga ne morejo iti v cerkev moliti? — Tudi za te je preskrbljeno. Tudi ti so lahko deležni ocpustkov križevega pota. Za te je dovoljen takozvani postajni križ.

Ker se zdi, da je ta stvar splošno še premalo znana, bodi tukaj razložena.

Kaj je torej postajni križ?

To je križ, blagoslovljen tako, da se z njim lahko dobé odpustki križevega pota. V ta namen je dober vsak križ, večji ali manjši, samo da ima res na križ pripeto telo Odrešenikovo iz trde snovi, kovine ali trdega lesa. Postajne križe blagoslovljati imajo pravico — kakor križeve pote — frančiškani.

Dobi pa na postajni križ odpustke samo oni, ki je zadržan moliti križev pot. Torej pred vsem bolniki, kakor tudi oni, ki so daleč od cerkve.

Kako velika dobrota je to za take ljudi! Kako velika dobrota je bolniku, ki je dolgo v postelji, preskrbeti tak križ! Kako pripravno za take, ki so daleč od cerkve, da ne morejo k popoldanski službi božji, pa doma molijo na tak način križev pot!

Kaj je treba storiti, da se odpustki dobe? Treba je križ držati v roki in moliti dvajset očenášev. In sicer: 14 očenášev za 14 postaj križevega pota, 5 v čast peterim ranam Jezusovim, enega v namen sv. očeta. Dobro je tudi malo premišljevat dogodka štirinajstih postaj, a zaukazano to ni.

Za hudo bolne bolnike, ki tudi tega ne morejo zmoliti, je stvar še bolj olajšana. Moliti mora tak — s križem v roki

— k e s a n j e in molitev: »Tebe torej prosimo, pridi na pomoč svojim služabnikom, ki si jih odrešil s svojo dragoceno krvjo,« ter vsaj v duhu t r i očenaše, ki mu jih kdo drug naprej moli.

Želeti bi bilo, da vsak bolnik, ki delj časa leži, dobi tak postajni križ v roke. Koliko odpustkov si s tem na lahek način dobi! Koliko pomaga sebi in dušam v vicah! Kako koristno na ta način porabi čas svoje bolezni! — Veliko dobro delo stori, kdor več takih križev nakupi in jih razdeli ali bolnikom ali drugim, ki križevega pota ne morejo moliti! — Priporoča se, da bi vsi ljudje, ki radi molijo,

pa zaradi daljave popoldne ne morejo v cerkev, imeli tak postajni križ in v nedeljo popoldne nanj molili. (Ne veljalo bi pa, ako bi tak, ki lahko gre v cerkev, samo zato, ker je tako bolj komod, doma na tak križ molil.) Lahko tudi več ljudi naenkrat dobi odpustke, ako skupaj molijo 20 očenašev, da ima le tisti, ki naprej moli za to blagoslovljen križ v roki.

Blagoslovljeni križi se ne smejo prodajati, in blagoslov velja samo za eno osebo, torej se tudi ne morejo pcsojati.

Naj bi se tisti, za katere je to lahko sredstvo dano, tega sredstva tudi pridno posluževali!

Urednik.

Križana ljubezen.

Večerne sence begajo
po samostanskih koridorih,
mrakovi trudno legajo
po tajnostnih prostorih.
Molče tihote vajeni zidovi,
molče se spuščajo večerni blagoslovi
s svetniških slik in soh nizdol
na ur odbeglih čednostno življenje,
na dneva srečo, križ, trpljenje.

Samota samostanska moli in molči,
le Križani na beli steni govori;
ob žarkih trepečočih nočne luči
poteza vsaka v njem živi.
Živi, zadira krona trnjeva se v glavo,
odpira prsi brezdnostno se krvavo,
polzi iz ran za kapljo kaplja,
v trpljenja morju se potaplja
nebeški Mučenik.

Redovnice prihajajo...
vse vodi ista pot do križa,
Ljubezni križani se vsaka bliža...
Pogled sočutja in poljub gorak
na vsako teh skelečih ran
in tisoč radosti v odprto stran.
Odhajajo po koridoru v tihi mrak...
Ljubezni čin! Zastira ga noči zavesa,
— a vanj strme nebesa.

M. Elizabeta.

Bog s teboj!

(Mladičem in dekletom na pot v življenje.)

1. Služi zvesto Bogu!

Ljudem se med spanjem različno sanja. Enemu, da je naenkrat obogatel, drugemu se sanja, da je došel do cilja svojega hrepenenja na zemlji, do časti in slave

med ljudmi, tretjemu zopet kaj drugega. Ko pa se zbude iz spanja, se jim vse razblini v prazen nič.

Na svetu dobimo ljudi, ki telesno spe — pa naletimo tudi na take, ki telesno

čujejo, a spe duševno. In to so oni ljudje, ki so pozabili na Boga in na svoj zadnji namen. Ti ljudje sanjajo čuječi, in sicer zelo nevarno. Enemu se sanja, da je s smrtjo vsega konec, drugemu, da ni Boga, tretji pa se ima za najpopolnejšega in najmodrejšega izmed vseh. Vsi ti se bodo enkrat zdramili iz teh sanj. Takrat pa bo prepozno. — Zato zbudi se in ne sanjaj! Služi Bogu — drži se Boga!

Da, zares, drži se Boga in visoko ceni vero katoliško! Brez vere ni nihče moder, nihče zares dober in srečen. Ali moremo imenovati modrega onega, ki ne ve ničesar o Bogu in o svojem razmerju do njega? Ni-li to največji norec! »Norec pravi v svojem srcu: Ni Boga.«

Nihče ni zares dober, kdor nima vere. Svobodomislec Rousseau (Rusô) sam pripoznava: Mislil sem, da sem tudi brez vere lahko poštenjak, pa sem spoznal svojo zmoto. Brez vere, meni sv. Avguštin, bi postal svet jama razbojnikov in morilcev.

In naposled meniš, da boš brez vere zares srečen? Marsikdo, ki je v mladostni prevzetnosti zavrgel vero med staro šaro, se je po mnogih blodnjah zopet z zgubljenim sinom vrnil v Očetovo hišo in našel svojo srečo zopet na Očetovem srcu.

Pa ti dekle, kaj meniš? — Tvoje srce je kakor morje. Široko in globoko je morje, enako tudi žensko srce. Ono ljubi najpriščneje, zna pa tudi hujše sovražiti od moškega. Vera pa blaži srce in je dviga k plemenitemu in dobremu. Kako opustošeno in prazno je mladenkino srce brez vere! Greh in strast imata v njem svoje domovanje. In je li pri tem srečno? — Kaj še! Brez Boga tudi zate ni miru in sreče ne tu in ne tam. Zato: Drži se Boga!

Bodite vedno zvesti cerkvi katoliški! Gospod Jezus Kristus je ustanovil krščanstvo, ustanovil je tudi sveto katoliško cerkev »Dilexit ecclesiam«, to je: ljubil je cerkev, je kratek napis na grobnem spominku švicarskega kardinala

Mermilloda. Ali si moremo misliti lepšega spričevala, nego sta ti dve besedi?

Boga se drži v živi, trdni veri. Če se hočeš prištevati k petero modrim devicam, moraš imeti vedno gorečo svetilko. Ta svetilka je sveta vera — ki pa sama še ne zadostuje. Imeti moraš tudi dela po veri. — »Vera brez dobrih del je mrtva.« Zatorej najprej nikoli ne pozabi moliti! Brez molitve ni prave čednosti, ni moči proti zlemu, brez molitve ni rešitve. Tako pravijo svetniki. In mlad človek se mora boriti in vojskovati s tolikerimi skušnjavami in strastmi in izpolnjevati toliko dolžnosti, da mu je molitev zares posebno potrebna.

Zatorej mladenič, dekle: molita! Brez molitve sta izgubljena. Če moliš, se boš rešil. Moli zjutraj in zvečer, pred in po jedi. Moli v cerkvi, moli pred vsakim važnim opravilom in potem bo počival božji blagoslov in milost nad teboj v vsej obilici. Zato služi Bogu s pravo in resnično pobožnostjo, seveda ne zato, da bi te drugi hvalili in čislali zaradi tega. To je navidezna pobožnost, to je hinavščina, ki jo je naš Gospod tako grajal in obsojal pri farizejih. Prava pobožnost išče samo božje časti, pa ne slave in hvale pri ljudeh. Ona je srčna in močna v službi božji ter se pokaže posebno v urah notranjih bojov. V skušnjavah se ozira na Boga in zaupa na pomoč od zgoraj.

Ali je kaka lepša in vzvišenejša dolžnost tvoje mladostne duše, kakor ljubiti Boga in svojega Odrešenika iz vseh svojih moči in iz vsega svojega srca? In to ljubezen pokažeš s tem, da izpolnuješ vestno njegove zapovedi. Pot k pravi in večni sreči ti je pokazal On sam: »Boj se Boga in izpolnuj zapovedi.« Za to pot si se odločil, torej ne zapusti je! Od te poti odvisi tvoja nedolžnost in čistost tvojega življenja, milost tvojega poklica, tvoje časno in večno življenje. Kdor krene na drugo pot, zaide v blatno močvirje nevere in hudobije. Tisoči starčkov in ženic gledajo z veseljem na svoja skrbno pred grehom obvarovana mlada leta, blagoslavljajo vse

in se zahvaljujejo njim, ki so jih naravnali na pravo pot in jih obdržali na njej. Nasprotno pa koliko jih je propadlo in se zgubilo, ker niso imeli pravih voditeljev, ali pa se niso dali voditi! Polni kesanja kličejo sedaj po novi mladosti.

Najhujša bolezen sedanjih dni je nedolčnost in ljubkovanje s se-

tom. Mnogi današnjih katoličanov bi bili radi kristjani in obenem otroci sveta. A to ni mogoče. »Nihče ne more služiti dveh gospodoma.« Nihče ne more biti doma z Bogom, zunaj pa s svetom. Vsak se mora sam odločiti. »Kdor ni z menoj,« pravi Kristus, »je zoper mene.« Bodi vedno cel kristjan! (Dalje.)

Kako se je odvadil kleti...

Resnična dogodbica.

Gospod Križman, mlad podčastnik, je bil na bojišču nevarno ranjen. Z ostudno kletvijo je izrazil svoje prve bolečine, narkar se mu je stemnilo pred očmi. Šele v bolnišnici je prišel k zavesti, kjer mu je bila prva beseda zopet debela kletev. Usmiljenka, modra in krepostna žena, se je zelo trudila, da omili stanje trpečega vojaka; kakor učiteljica v šoli trpljenja je stala ob njegovi postelji in njene ustnice so mu šepetale vzvišene besede, polne tolažbe in zlatih nauk. Ginjen je poslušal rahle opomine, in zgledi vojakov, ki so najhujše muke prenašali brez godrnjanja, so mu segali v srce. Uklonil se je ljubeznivemu prigovarjanju, in obljubil je, da ne bo nikdar več izgovoril bogokletne besede.

Obljube pa gospod Križman ni dolgo držal. Rana ga je zbolela tako občutno, da se je zvil kakor črv in iz ust mu je izbruhnila odurna kletev, ki mu pa ni ohladila bolečine.

Usmiljenka se je molče odstranila. — »Ostanite, sestra,« — je proseče zaklical ranjenec. Spomnil se je bil storjene obljube in vest mu je očitala nestanovitnost.

»Ne morem,« — je odvrnila; otožno, a mirno se je glasil odgovor. — »Izneverili ste se svoji častni besedi. Odhajam, ker se mi vsaka bogokletna beseda bolj gnusi kakor najsmradljivejša gnojna rana.«

»Navada, nič drugega kot navada, častita sestra,« — se je opravičeval. — »Oprostite človeški slabosti, resno ponavljam prejšnji sklep.«

Sestra je ostala. Ranjencu je za hip odleglo, a vnovič ga je prišlo v ranjenih udih in zopet je podlegel grešni navadi.

»Nemogoče, častita sestra!« — se je izgovarjal. — »Vsako ustavljanje je brezuspešno; preveč sem v oblasti te navade.«

»Zaupajte v najvišjo pomoč,« — ga je osrčevala, — »in jaz vam bom skušala pomagati. Recite, da boste upoštevali moj nasvet.«

»Brez ugovora,« — se je zavezal odločno, ne da bi vedel za načrt, ki ga je izdelala usmiljenka.

»Opazila sem, da je vaša denarnica bogata desetkronskih bankovcev,« — je nadaljevala premišleno, — »mnogi pa nimaio vinarja, prišli so ob vse. Bi li hoteli podariti nekaj ubogim vojakom?«

»Rad, ako gre za pomoč nesrečnim tovarišem,« — je odgovoril ter segel po usnjati denarnici.

»Napravimo pa tako-le,« — je razlagala ljubeznivo — »kadar vas zapelje grešna navada, da izustite kako kletev, položite tukaj na mizo desetkronski bankovec, ki ga obrnem v dobrodelen namen. Upajmo, da bo ta dar prinesel dvojno korist.«

»Naj bo za pokoro!« — je vzdihnil vsled bolečin, ki so se mu takrat ponovile, v srcu pa je sklenil, da bo vsaki kletvici napovedal trdovraten boj.

Junaško se je držal nekaj časa. Bolest pa se je oglašala vedno silneje in gosp. Križman je postal, prej nego je mislil, stari grešnik.

Matí žalostna — tolažba žalostnih mater.

Očitajoče ga je pogledala usmiljenka, čitaje ob postelji iz molitvene knjige. Gospod Križman se je takoj zavedel obljube, katero je ravnokar prelomil; molče je odprl denarnico ter položil na mizo papirnati bankovec. »Prvi je,« — je pripomnil z otožnim nasmehom in usmiljenka je dostavila: »Naj bi bil zadnji!«

Zopet se je bilo treba premagovati. Kakor žrjavica ga je žgala rana in to temboli, ker se je bližala noč. Roke so se mu krčile vsled neznosnih muk in izpozabil se je bil — drugi bankovec je moral na mizo v sklad za uboge vojake.

Drugi dan ga je stala robata kletvina tretji bankovec, ki je pa bil na veliko radost plemenite sestre — zadnji. Njena goreča molitev in pa podčastnikova resna in odločna volja sta zlomile železne spone njegove grešne navade. Gosp. Križman je še mnogo trpel, kajti počasi se je celila globoka rana, toda ves čas ni bilo najmanjše kletve čuti iz njegovih ust.

Slovenski mladeniči, tudi vi tako storite! Vsak surov izraz iztrebite iz vaših src, posebno pa skrbite, da ne bodo nikdar bogokletne besede oskrunile vaših ustnic!

Limbarski, bivši vojak.

Skrupuloznost.

(Dalje.)

Skrupulantu je torej — kakor smo zadnjič rekli — edino zdravilo pokorščina in sicer slepa pokorščina do spovednika in do drugih modrih ljudi. To si vi vsi, ki na tem bolehate, dobro zapomnite! Spovednikovim razsodbam in naukom morate popolnoma verjeti in se nanje trdno zanesti. Vsak glas, ki se oglašja v vas zoper razsodbo spovednikovo in drugih modrih ljudi, morate s silo zatreti, če se narava še tako upira. Kajti to ni glas vesti, vsaj ne zdrave in prave vesti, marveč je samo neki nepotreben in neupravičen nemir, neka sitnost, ki vam ne da miru, neka trma, ki ne sme obveljati.

To je glavno pravilo za skrupulante. Če boste slepo verjeli spovedniku in ga brez pridržka ubogali, se boste počasi kolikortoliko pomirili in pozdravili. Nekatera skrupuloznost se ozdravi popolnoma; druga pa, ki ima svoj vzrok v od rojstva slabih živcih, se pa popolnoma ne da pozdraviti, pač pa vsaj zmanjšati, polajšati.

Zdaj pa drugi važen nauk skrupulantom! Kakor smo že rekli, ima skrupulant dušne težave z dveh strani. Na eni strani ima vsako malenkost za velik greh, na drugi strani ima pa tudi več skušnjav ka-

kor navadni ljudje. Kajti njegova duša je silno mehka, občutljiva, razdražljiva, nanjo vsak vtisk veliko bolj vpliva kakor na druge. Kar drugega še ne gane ne, to njegova strašno draži, razburja in muči. — Najprej ima mnogo skušnjav, potem se pa boji, da je v skušnjavo privolil, in tako živi v vednem nemiru. Morebiti gre iz cerkve, kjer je bil pri spovedi in sv. obhajilu, in nekako lahek, vesel gre domu, vesel, da ima zdaj čisto vest in je lahko miren. Pa mu pride nasproti oseba, ki mu takoj vzbuja skušnjave. In zdi se mu, da je privolil, vsaj nekoliko privolil — pa je spet tam, kjer je bil, ves nemiren in nesrečen.

Zoper tak nemir si dobro zapomnite drugo glavno pravilo za skrupulante: V greh nisi privolil, če popolnoma dobro ne veš, da si privolil. Če ne moreš priseči, da si privolil, potem nisi privolil.

Skrupulant namreč neve za gotovo, da je privolil; ne more reči za trdno, da je privolil. On se samo boji; morebiti sem privolil, zdi se mi, kakor bi bil privolil. In ta dozdevnost, ta »morebiti« ga muči. On se ziblje vedno v strahu in dvomih.

Zato pa mi tem dvomom, tej negotovosti, temu cincanju nasproti postavimo

tisto trdno pravilo in ravnilo, ki se ne da nič majati: Če moreš priseči, da si privolil, potem si; če ne moreš, nisi.

Taki ljudje namreč ne ločijo skušnjave od greha. Treba je namreč dobro razločevati skušnjavo od greha, ali občutek od privoljenja. Skušnjava, posebno nečista, vzbudi najprej neki občutek. Ta občutek je navadno prijeten, mikaven; saj ravno v tej mikavnosti obstoji skušnjava. Toda če človek tudi čuti nekaj, kar njegovim čutilom ugaja, s tem še ni grešil. K grehu je treba privoljenja. Brez privoljenja ni greha. To si dobro zapomnite! Greh je prostovoljno prelomljenje božje postave. Človek lahko čuti nekaj grešno-prijetnega, a s tem še ni rečeno, da tisto prijetnost ljubi.

Zgled vam bo to najbolje pokazal. Recimo, da bi bilo po naši veri prepovedano uživati sladkor. Če bi tebi torej v tem slučaju kdo po sili sladkor v usta vtaknil, in bi se sladkor začel topiti, boš gotovo pri tem občutil nekaj sladkega. A če te sladkosti v svoji volji ne odobravaš, če bi se je rad znebil, ko bi mogel, če bi sladkor

rad izpljunil, potem te sladkosti, čeprav jo čutiš, nimaš rad, nisi vanjo privolil.

To dvoje je časih res malo težko ločiti: občutek in privoljenje. A treba ju je ločiti. In ravno zgoraj navedeno pravilo nam daje potrebno jasnost. Če si privolil, moraš tako jasno vedeti, da bi prisegel. Za smrtni greh je treba popolnega spoznanja in popolnega privoljenja; takó popolnega, da je vsak dvom izključen.

V vprašanju, je li kdo privolil v skušnjavo ali ne, velja tudi to-le pravilo: Pri ljudeh široke, kosmate vesti se sme sklepati, da so privolili; pri tenkovestnih ljudeh se sme po pravici sklepati, da niso privolili. In gotovo je, da marsikdo izmed teh, ki so v vednem strahu, da so v greh privolili, ni niti enkrat privolil. Vedno se boji, da je privolil; a niti enkrat ne more z gotovostjo reči, da je.

Zato pa proč ta nepotrební strah! Pri vseh svojih velikih skušnjavah si vendar prijatelj in ljubljeneč bržji. Bog te z veseljem opazuje, kako se zanjga boriš. Čim več skušnjav imaš, več — zmagaj.

(Dalje.)

Pot na Kalvarijo.

O, to je bila tista mučna pot,
ki s križem jo je Rešenik prehodil,
po nji ga greh na žrtvenik je vodil,
in hudobij ga spremljal je krohot.

Veronika mu je otrla pôt,
jokale so jeruzalemske žene
nad njim, ki mu je Simon iz Círene
nerad pomagal nesti težki hlod.

O rešnja pot, namočena s krvjo,
ti narode peljala si iz teme
pred križ do luči na Kalvarijo,

kjer vzkliko večne je ljubavi seme
in k zemlji se sklonilo je nebo,
olajšalo trpečim ramam breme...

Vstajenja dan.

Trpljenja pot na goro je končana.
Pravica je prejela zadostilo,
iz groba večno je življenje vzklik
resnice luč je narodom prižgana.

Pogube moč in tema je pregnana,
uničeni peklenski so načrti,
premagana je vsa grozota smrti,
prostost smehlja se, sužnost je prestana.

Razvita je nesmrtnosti zastava,
v nebo Zveličar kaže pot z desnico,
kjer nas po smrti čaka večna slava.

Pravica je premagala krivico,
nebeški mir nad solzno zemljo plava,
izginja noč pred jutranjo danico...

Limbarski.

Gema Galgani.

Piše Srečko.

(Dalje.)

Nebeški zaščitnik.

Ko bi nam ne bila iz sv. pisma znana ljubka zgodba mladega Tobija in ko bi se ista zgodba ne bila že ponovila pri nekaterih svetnikih, bi se najbrže zdelo pretirano, kar čitamo o pristrčnem prijateljskem občevarju Geminem z njenim angelom varihom. Njen duhovni voditelj o. Stanislav spričuje:

To občevarje je bilo res posebno, izredno. Vsak človek ima od Boga svojega angela variha, katerega pa seve ne vidi. Gema pa je preživela po cele dni v njegovi vidni družbi. Zrla ga je s telesnimi očmi, pogovarjala se z njim, kot se razgovarja prijatelj s prijateljem. »Jezus me nikoli ne pusti same in skrbi, da je vedno moj angel varih pri meni.« Za to veliko dobroto je bila vedno iz celega srca hvaležna Bogu, pa tudi angelu varihu. »Če sem včasih hudobna, moj ljubi angel, — ga je prosila — »ne bodi užaljen; ti bom zelo hvaležna zato«. In angel: »Čem biti tvoj vodnik in zvest spremljevalec. Mar ne veš, kdo me je postavil tebi za variha? Jezus v svoji neizrekljivi dobroti.« To je bilo dovolj ljubeči Gemi. Svet je izginil izpred njenih oči; objelo jo je zamaknenje in angel varih jo je peljal k Jezusu: »Oba z angelom varihom sva ostala pri Jezusu. Oh, oče, ko bi bili tudi vi tam!« Ostati pri Jezusu pa je pri njej pomenilo, potopiti se s celo dušo in s celim srcem v neizmerno morje Božanstva in tam zreti ter poslušati drugim nedoumne skrivnosti.

Večkrat je videla svojega angela variha plavati v zraku nad sabo, z rokama razprostrtima k blagoslovu ali pa sklenjenima k molitvi; včasih pa je molil kleče poleg nje.

Če sta molila ustne molitve n. pr. psalme, sta se menjavala: eden je molil prvo, drugi drugo vrstico itd. Pri vzdih-

ljajih je med njima nastala sveta tekma, tako da sta kar skupaj klicala: »Naj živi Jezus! Češčen bodi Jezus!« In Jezusu je očitno bilo vseč tako ravnanje. Pri premišljevanju je angel varih pomagal Gemi z globokim razsvetljenjem in ji nagibal srce k trdnim sklepom. Tako je mogla to prekoristno molitev v resnici vedno dobro opraviti. Največkrat je premišljevala Kristusovo trpljenje; angel varih ji je pomagal s tem, da ji je odkrival globoke skrivnosti tega trpljenja: »Glej, koliko je Jezus trpel za ljudi! Premišljuj vsako rano posebej: ljubezen jih je odprla. Pomisli, kako strašen je greh, da je mogel biti odpuščen le po tolikem trpljenju, po toliki ljubezni.«

Vselej, kadar se je Gema tudi izven premišljevanja in molitve ozrla na svojega angela variha, ga je poslušala ali z njim govorila, so ji odpovedali telesni čuti. V takih slučajih ni ničesar čutila; mogel si jo stresniti, udariti, zlosti — ostala je neobčutljiva. Kakor hitro je pa nehala gledati svojega angela variha in se z njim pogovarjati, je prišla takoj spet k sebi. Na zunaj ni bilo ničesar opaziti na njej, razen nepremičnosti in nadzemskega sijaja v njenih očeh.

Često so bili pogovori tako priprosti, tako zaupni — in spominjajo nehote na občevarje med nadangelom Rafaelom in mladim Tobijem. »Povej mi, moj angel, kaj vendar je imel danes zjutraj moj spovednik, da je bil tako resen in da me ni maral poslušati? — Mi bo moj duhovni oče iz Rima odgovoril na pismo, v katerem sem ga prosila navodila v neki zadevi? In kedaj? — Tistega grešnika, o katerem sem ti pravila, kdaj mi ga bo Jezus spreobrnil? — Povej mi, moj angel, kaj naj odgovorim oni osebi, ki me je vprašala za svet? — Kaj se ti zdi, ali je Jezus zadovoljen z menoj? Kako bi mu

mogla še bolj ustreči?« Sama taka in podobna vprašanja, tičoča se duhovnega življenja; za drugo se sploh ni brigala. In angel se je znal dobro prilagoditi njeni otroški prostosti ter ji je prav tako priprosto odgovarjal. Uspeh pa je potrdil, da je bil odgovor v resnici odgovor nebeščana. »O teh razgovorih imam nabrega toliko gradiva, piše o. Stanislav, da bi lahko napolnil debelo knjigo...«

Še več, Geminu zaupanje do njenega angela je bilo toliko, da ga je imela takorekoč za drugega Jezusa. Potožila mu je lastne in tuje potrebe; kadar je bila žalostna, posebno pa v boju s peklenskim sovražnikom, ji je bil vedno ob strani. Poverjala mu je tudi različna naročila za Boga, Marijo in svojo patrono in celo pisma na nebeščane s prošnjo, da ji prinese tudi odgovor. In njen duhovni voditelj — ki je na vsak način hotel dognati, če se res vse to dogaja nadnaravnim potom — se je prepričal, da je nebo v resnici imelo posebne namene s to tako bogato obdarjeno dušo.

Tako se je vedno posluževala nebeškega poslanca, a ta ji je prav rad storil uslugo. Tudi kadar ga ni klicala, ji je prišel na pomoč v vsaki potrebi in nevarnosti. Čestokrat je moral brzdati moč satana, ki jo je na različne načine napadal in se boriti z njim, da mu jo je iztrgal iz oblasti. V drugih nevarnostih življenja ji je zopet stal ob strani s svetom in opomini, ter jo na ta način obvaroval mnogih nesreč.

Predvsem pa je imel angel varih skrbeti za Geminu zveličanje. V tem oziru je bil v resnici orodje in učitelj Geminoga posvečenja. Porabil je vsako priložnost, da jo je opominjal in poučil. Marsikateri opomin nam je k sreči ohranjen vsaj v svoji vsebini, v Geminih pismih njenemu duhovnemu očetu. Nekoč je celo izrečno zahteval, da naj zapiše, kar ji bo narekoval. Dal ji je doslovno sledečo dragoceno navodilo: »Ne zabi, moja hči, da kdor Jezusa resnično ljubi, ta malo govori in vse potrpi. V Jezusovem imenu

ti ukazujem, nikoli ne vsiljevati svojega mnenja, če nisi vprašana, in ne vztrajati pri njem, ampak takoj umolkneti. Če storiš kak pogrešek, se ga takoj obtoži in ne čakaj, da se kdo drug prej čezenj pritoži. Natančno in brez ugovora ubogaj svojega spovednika in tudi druge; njemu in drugim bodi odkritosrčna. Ne zabi čuvati svojih oči in pomni, da samo mrtvičeno oko bo gledalo nebeško lepoto.«

Če je bilo treba, je znal biti angel varih tudi strog z njo. Zoper vsak še tako majhen čeprav neradovoljen pogrešek je bil neizprosni. Sama to priznava: »Moj angel varih je precej strog, a meni je to všeč. Te dni me je grajal po štirikrat na dan.«

Da je bilo za Gemo neizmerne koristi to ravnanje njenega angela, je lahko umevno, če se pomisli, kako je s celo dušo hrepenela po kreposti, po popolnosti. »Kako ljub si mi, moj dobri angel, je dejala nekoč. — »In zakaj?« — Ker me učiš kreposti, ponižnosti in sploh vsečnosti Jezusu.«

»Da bi Gemo poskusil, — tako piše njen duhovni oče« — sem ji prepovedal to občevanje z angelom čez gotove natančno določene meje. Gema je ponižno sklonila glavo: »Imate prav, oče, hočem vas ubogati. Od danes nadalje bom svojega angela častila, ga globoko spoštovala in ostala sto korakov pred njim, če ga spet uzrem.« In držala je besedo, dokler jo je vezala moja prepoved. Prvič ko je spet videla angela, mu je čisto prostodušno razložila: »Treba potrpeti, moj ljubi angel; moj duhovni oče ne mara nič vedeti o najini zaupnosti, moram biti bolj rezervirana s teboj.«

Zgodilo se je tudi, da so se ji z angelom varihom prikazali še drugi angeli in ji delali družbo. Kakor hitro sem to izvedel, — piše o. Stanislav — sem se delal, kot bi mi tudi to ne bilo všeč, in se izrazil, da je že čas storiti temu konec in ubogati. In Gema nato: »Zares, oče, niti sama sebe več ne razumem. Drugi, ko molijo, vidijo svojega angela. Če pa

jaz svojega vidim, me karate in se vznemirjate. Včeraj, na njihov praznik, sem vse poslala proč. Moj ni hotel oditi in tudi tisti ne, ki ga Vi poznate. Kaj mi je početi? Ne vznemirjajte se zopet, Vas prosim; hočem se poboljšati in Vas ubogati, da boste lahko mirni.»

»O srečna duša!« bo vzkliknil marsikdo in zavidal Gemi njeno srečo. A brez vzroka. Saj imamo tudi mi svojega angela, da nas vodi in varuje! Če bi bili tudi mi tako nedolžni, čisti, ponižni, iz srca preprosti, kot je bila Gema, bi naš angel tudi nas tako ljubil, kot jo je ljubil Gemin. (Dalje.)

Zakrament ljubezni.

Užigajmo ogenj ljubezni do pogostega svetega obhajila v otroških srcih in pri vsaki ugodni priložnosti tudi v dušah odraslih. Vabimo jih, da pristopajo z nami k angelski mizi.

Neki učiteljica je poslala mladenka pismeno poročilo, da so ji umrli mati. Učiteljica je odpisala dekletu prav ljubo. V pismu je zapisala tudi: »Iskreno si ljubila svojo mater. Ohrani jim svojo ljubezen tudi še sedaj, čeravno jih krije hladna zemlja. Prejmi vsako nedeljo sveto obhajilo in daruj zakrament ljubezni za dušo svoje rajne matere.«

V neki župniji je na dan inštalacije novega gospoda župnika prejelo mnogo otrok in odraslih sv. obhajilo, da bi sprosil božji blagoslov župniji.

Marsikateri otrok je prejemal vsak teden angelski kruh za svojega očeta, ki je bil v vojski.

Agitirajmo prav marljivo z vso ljubeznijo, da se bo razširjalo goreče češčenje in bratovščina presvetega Srca Jezusovega. Saj se ne bomo trudili zastonj. Kot plačilo nam bo podelilo Srce Jezusovo vse našemu stanu potrebne milosti in še mnogo drugih dobrot. Ali si moremo želeti še večjega daru?

Nekje se je v bratovščino Srca Jezusovega vpisala cela družina. Prvi petek v mesecu so prejeli vsi sv. obhajilo. — »Kako lepo je bilo danes v cerkvi,« pravi kmet svoji ženi, »danes sva bila zopet skupaj pred oltarjem, kakor na poročni dan.«

Razširjajmo podobe Srca Jezusovega. Neka tovarišica jih je razdelila 200.

Če hočemo pokloniti svojim dragim v dar knjigo, podarimo jim berilo, v katerem je moč in zdravilo za dušo. Dobra knjiga je prijatelj, katerega pošlje Bog človeku. Vezani letnik »Bogoljuba«, v katerem opeva M. Elizabeta v krasnih slikah zakrament ljubezni, vezani letnik »Glasnik najsvetejših Src«, pesmi o zakramentu ljubezni v knjigi: »Iz moje celice« od M. Elizabete bi bile primerno darilo.

Kako hrepeni človeško srce po pravi, blagi ljubezni! Koliko ljudi je, ki nam ostanejo vedno zvesti? Zveličar v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa nam ostane vedno zvest, našo dušo napolnjuje z balzamom, ki ozdravi vse bolečine. Polnimo si srce z močjo in tolažbo pri sv. obhajilu. Bodimo globoko vdani presvetemu Srcu Jezusovemu. Ljubezen ljubeča se daruje popolnoma Bogu. Vzgajajmo v dobi jekla in junakov iz naše mladine junake in vzdržali bomo v boju, ki nam ga nudi življenje. Pogosto sveto obhajilo je najuspešnejše vzgojevalno in blažilno sredstvo. Na Srcu božjem bomo našli vsi, mali in odrasli, svojo srečo. M. E., učiteljica.

ISKALA SEM LJUBEZNI...

Zgodaj sem zgubila očeta. Z dovršenim 14. letom moram iti v svet. Službe različne, brezsrdni gospodarji, čmerne, neprijazne gospodinje. — Zahotelo se mi je ljubezni, ljubezni čiste, idealne. Mislila sem: »Oh, kako je to lepo! Dve sorodni duši s požrtvovalno ljubeznijo, združeni v

skupnem življenju!« Približal se je ta in oni, zaupala sem v tega in onega. Končno prišla do prepričanja, da ljudem ni zaupati. — Tedaj, o ljubi Jezus, si Ti pristopil, govoreč mi: »Jaz edini sem vreden vse lju-

bezni.« Moja duša se Te je oklenila in moje srce je našlo ljubezen, ljubezen edino vredno vse ljubezni. — Plačilo si mi dal v presv. Evharistiji tu; tam mi pa daš še eno — deviški venec. M — — e.

Zgled, kako se dela za »Bogoljuba«.

IV.

V zadnjem »Bogoljubu« me je zanimal posebno članek: Zgled, kako se dela za »Bogoljuba«. V nadi, da pripomorem kaj k razširjanju Vašega lista, hočem navesti tudi jaz svoj način agitacije zanj.

Na praznik »Brezmadežne« min. l. sem omenil na shodu Marijine družbe sledeče:

»Minulo je že 10 let, odkar vodim vašo župnijo; obhajam torej letos svojo desetletnico župnikovanja. Ob takih priložnostih voščijo dobri župljani svojim dušnim pastirjem srečo ter jih razveselijo s kakim primernim darom. Vem, da premišljuje tudi Marijina družba, s čim bi me razveselila ob tej priložnosti. V

pomirjenje vam naznanim, da sem si dar, ki ga pričakujem od vas, izbral sam. Kakšen dar pa? Poslušajte!

Ko sem pred desetimi leti prišel k vam, sem našel samo 20 naročnikov »Bogoljuba«. To število je raslo z vsakim letom ter lani dospelo do 168. Poagitirajte, vrle hčerke Marijine, toliko, da bomo v plačilo za 10 letno delovanje šтели 10 × 20 naročnikov »Bogoljuba«. To bi bil meni najljubši dar ob desetletnici.«

Število naročnikov se je dvignilo na 230.

Sporočam Vam ta način agitacije, ki se je dobro obnesel, da ga, ne da bi izdali moje ime, porabite — daj Bog, s tisočerm uspehom! Z odličnim spoštovanjem vdani L. R., dekan,

Podružnice »Svete vojske« po deželi — na noge!

Iz več krajev po deželi prihajajo pritožbe, da se tam za policijsko uro nič ne zmenijo, da pijejo in plešejo pozno v noč. Vlada naj torej stopi na prste tem razbrzdanostim. — Vodstvo »Svete vojske« je storilo primerne korake pri vladi ter je opozorilo, naj pazi, da se bodo njeni ukazi res izvrševali. Vlada je to že storila. Če še ne bo dobro, pa sporočite! — Vlada pa tudi pravi, da naj se od nje ne zahteva vse. Ljudstvo samo, ki želi imeti red, naj skrbi, da se bo red držal! Organizirani protialkoholiki so poklicani pri tem vladi pomagati: nadzorovati, če se predpisi izpolnjujejo, in skrbeti, da se izpolnjujejo. Kjer ni

tožnika, ni sodnika, pa dela vsak, kar hoče.

Čul se je že doslej vedno komodni odgovor: Vlada naj stori! Vlada naj pijančevanje prepove! Ta zahteva je upravičena deloma, a ne celoma. S samimi ukazi še ni vse storjeno. Kdo pa je vlada? Vlada je zdaj vzeta iz ljudstva samega in od ljudstva, od volilcev, od javnega mnenja bolj ali manj odvisna. Če ima vlada javno mnenje za seboj, lahko res marsikaj ukrene in se bo tudi izvršilo; posebno če bo ljudstvo samo sodelovalo in pomagalo, da se ti ukazi izvršujejo. Drugače bodo pa vladni odloki ostali večinoma na popirju.

Treba je torej, da je javno mnenje za treznost. To pa se dela s treznostno agitacijo. O Ljubljani se sme reči, da je javno mnenje vseh poštenih krogov odločno zoper pijančevanje. Vsi ljubljanski dnevnikarji so opetovano grajali sedanjost grdo pijanost in zahtevali treznost, ter odobravalii naše stremiljenje. In to je tudi nekaj pomagalo, da si še ne dovolj. Treba pa je tudi, da se dežela bolj zgane! Štiri leta je »Sveta vojska« većinomai počivala. Armada »Svete vojske« — na noge! Zberite se, snidite se večkrat, imejte predavanja; če nimate govornika, zahtevajte ga od centrale; čitajte »Zlato dobo«, širite jo, mnogo bolj jo morate razširiti (1. številka, s poročilom o taboru šele izide); pogovorite se o delu, razdelite si je in je vršite! Pomnite, da ima »Sveta vojska« zdaj trojen boj: zoper pijanost, nenravnost in surovost (zlasti ostudno preklinjevanje). Vseh teh nečednosti je domovina prepolna. Vsak naj bi si bil štel v dolžnost, kaj pripomoči, da se to odpravi. Pogovorite se, kako in kaj bi mogli pri vas zoper to trojno veliko zlo storiti! Več ko 20.000 je bilo vpisanih

v »Sveto vojsko«. Če so to pravi bojovníki bodo že nekaj odrinili.

Potreba je velika in delo težko. Čas pa je tudi ugoden. Prišla je naša ura! Zdaj ali pa nikoli! Zdaj moramo naše zahteve uveljaviti! Vodstvo »Svete vojske« bo storilo svojo dolžnost. Armada pa mora za njim stati! Vse ljudstvo, kar je poštenega, mora zahtevati v Jugoslaviji red, treznost, nravnost, poštenje! Zato naj se povsod »Sveta vojska« organizira! Potem bo tudi vlada storila, kar ima storiti. In potem bodo njeni ukazi tudi kaj izdali. Drugače pa ne.

»Sveta vojska« je ravnokar izvojevala prelepo zmago. Dosegla je od vlade, da je prepovedala in odpravila na celém svojem ozemlju hiše, kjer se je uganjala nesramnost: v Ljubljani, Celju, Mariboru in Ptuj. Koliko greha se bo s tem preprečilo! Ta vesela zmaga naj nas spodbuja, da se bomo odslej še pogumneje vojskovali zoper ljudske strasti: pijančevanje, nenravnost in sirovost! Podpirajte Sveto vojsko v tem svetem boju vsi, ki ljubite čednost!

Vodstvo »Svete vojske«.

Marijina družba.

(Konec.)

Vsak Marijin otrok ima krasno zrcalo, ki ne vara, ampak človeka ravno takšnega kaže kot je. Marijin otrok se ne more ločiti od tega zrcala in vedno se v njem ogleduje. Če zapazi na sebi kaj grdega ali pa nekaj, kar ni v redu, hitro se popravi ali osnaži. To zrcalo je Marija Devica, podobna pravice, naša duhovna mati. Sveta Cerkev nam predstavlja Marijo kot zrcalo, v katerem gledamo neskončno svetost božjo. Pri Mariji se naučimo vsega: sv.

sramežljivosti, priprostosti, krotkosti, goreče ljubezni, globoke ponižnosti, ljubezni do samote in skritega življenja, molčanja in sladkega mučeništva ljubezni, ki je za voljo Jezusa pripravljena vse pretrpeti, se vsega darovati in uničiti. Posvetni ljudje se kaj radi sučejo pred zrcalom, da zadostujejo svoji nečimernosti. Marijin otrok pa ima vedno pred očmi zrcalo Marijinih čednosti, in svoje čednosti primerja z Marijinimi. Če pa kam drugam pogled obrne,

Gospod, ostani pri nama, ker se že mrači.

pa ga hitro opomni. In tedaj, otrok Marijin, ne smeš biti kakor tista opica, ki se je našemila in potem zrcalo razbila, ker jo je kazalo tako grdo. Tudi ti si večkrat popačiš svojo dušo z raznimi grehi in slabostmi. In če te Marijina družba na to opomni, ne bodi hud, ne pokaži zato družbi petâ in je ne grajaj in zametuj. Še bolj tesno se je okleni, če te opomni na tvoje napake, in z veselim srcem se popraviš, da bodeš postala v resnici lepa v božjih očeh.

No, zdaj mi povej, otrok Marijin, ali aisi srečen? Zahvali Boga vsak dan na kolenih, da te je Marija sprejela za svojega otroka. O Marija, kako dobra mati si svojim otrokom! Ti si nam začetek in vir pravega veselja, zato pa nam boš tudi v nebesih vekomaj predmet naše hvaležnosti in ljubezni. Svet nas večkrat ne ljubi, ampak sramoti in ponižuje, toda za to nič ne maramo. Ponosni smo, Marija, da nas le ti ljubiš. Svet in njegove nečimernosti bodo prešle, mi pa, tvoji otroci, se bomo vekomaj s teboj veselili pri tvojem božjem Sinu.

Celo naše življenje je cela vrsta zatajevanj. Marijina družba je šola samozatajevanja. Vedno je treba človeku se premagati ali se odreči kaki prijetni stvari in si izbrati neprijetno, slabše. Sladko mora pustiti in piti iz grenkega keliha. Kako težko je to posvetnim ljudem! Koliko stoka, joka, godrnjanja ali celo preklinjanja in bogokletstva, če jim ne gre po volji! In vendar, hočeš ali nočeš, morajo tudi oni piti iz grenke čaše. Seveda pridejo ob vse zasluženje, ker to store le prisiljeno. Dober Marijin otrok pa sprejme vse, vse iz božjih rok, in naj bo to še

tako trpko, še tako grenko. On ve, da vse, kar Bog stori, prav stori. Marijin otrok se popolnoma izroči Bogu. Delaj z menoj, o Bog, kar hočeš, božaj me ali me poteptaj kakor črva, le ne pripusti, da z grehom izgubim tvojo milost! Še vesel je Marijin otrok, če mu Bog dovoli, da sme nebeškemu Učeniku slediti po poti trpljenja in križa. Marijin otrok sicer tudi vztrepeša, ko zagleda pred seboj križe in težave, toda iz ljubezni do Jezusa vesel objame križ in trpljenje in voljno trpi. So trenutki, ko vzdihujemo z Jezusom: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« Od sveta ne moremo pričakovati pomoči, nebo pa se nam zdi, da nas noče slišati, a vendar ne obupujemo. Mirno čakamo in trpimo, dokler ni Bogu všeč, da nam to trpljenje olajša ali odvzame. V Marijini družbi se učimo biti vedno zadovoljni, v veselju kakor v žalosti.

Marijina družba je naša najboljša prijateljica, ki nas napeljuje k najboljšemu — k Bogu. Kako ljubeznivi, hinavski, priliznjeni znajo biti ljudje! Pretirano prijazni so, na drugi strani pa rane sečejo in tako hladnokrvno, ravnodušno, brez srca gredo mimo človeka, ki se zvija od bolesti. Družba ne dela tako kakor posvetni ljudje; ona se ti ne prilizuje, ampak je pripravljena vsak čas, te opozoriti na tvoje napake, pa tudi pomagati, da jih odpraviš. Marijina družba te krije, te varuje pred hudobnim svetom, zato se je oprimi z vsemi močmi ter jo ljubi in ji bodi zvesta!

Mi, otroci Marijini, nočemo imeti nič skupnega z otroci tega sveta; mi nočemo biti tega sveta, ampak hočemo biti od zgoraj, otroci božji in Marijini!

Družbenka.

Zaslepljenost — pa taka!

V neki fari se je ustanovila Marijina družba. Pri agitaciji za njo se je opazilo veliko žalostnega, seveda pa tudi veselega.

Ko se je sprožila misel, da se ustanovi dekliška Marijina družba, takrat je zašu-

melol! In kar je najbolj čudno: še celo med materami! Jaz je ne pustim, oglasila se je prva. Pod to komando je ne dam! Pomaga ji druga: jaz bom že sama skrbela za svojo hčer. Vprašam tretjo, sicer po-

božno mater: Se bodo vaše vpisale v Marijino družbo? Ne vem, odgovori; jaz bi rada, pa jih ne vprašam; kakor hočejo. Tem se jih pridruži še cela skupina, ki modrujejo: Tudi me smo bile enkrat mlade. Pa smo pošteno živele in brez vseh teh neumnosti. — Mogoče, pa vaši starši so gotovo imeli več zmisla in skrbi za krščansko vzgojo kot vi. In ako bi bilo to res, bi ne bila Marijina družba tako potrebna. Da se nasledki te brezbriznosti tudi kažejo, to je umljivo. Nikar se ne motite: ne lepo oblečena in gizdava telesa, ampak neumrjočo dušo vaših otrok bo Bog tirjal od vas. Kaj boste odgovorile takrat? Marijina družba vam hoče pomagati pri vzgoji, ki gotovo traja še dalje kot do 14. leta. In vam olajšati odgovornosti

polno breme, ve pa se temu protivite! O nespamet! — Nasprotno pa so druge res dobre matere, največ take, ki so bile svoj čas same v družbi, z veseljem pozdravile družbo, nas podpirale in mnogo pripomogle k njeni ustanovitvi. Kakšna razlika med temi in onimi! Poleg prave vere je dobra in skrbna mati največji dar božji.

Marijina družba, tvoja imenitna naloga pred vsem je: vzgojiti nam dobrih mater. Ako izpolniš samo to, si vredna, da ti posvetimo svoje moči in delamo za tvoj napredek in razširjenje.

Pozdravljena torej Marijina družba! Ti prinašaš blagoslov nam in še poznejšim rodovom! Ti si tudi zmožna celiti dušne rane, ki nam jih je zadala vojska.

Zatorej rasti in razvijaj se!

Družbenka.

Rajnim v spomin.

Med žrtvami te grozne vojske je tudi delovodja iz tovarne G. Kunstelj iz Vrh-nike **Anton Lešnjak**. Bil je rojen l. 1894. v Horjulu. Bil je jako priden in zvest v svojem delu, bil od 16. leta v Marijini družbi in član Orla. Dne 23. oktobra je zaspal v Gospodu v Judenburgu. Njegove domače je toliko bolj zadel ta hudi udarec, ker so ravno tri dni prej pokopali hčerko Micko. Marsikdo je vzdihnil, ko so zvedeli, da je umrl: O, kako je škoda takega fanta! Na svidenje, ljubi Tone, nad zvezdami!

Jožef Škabar je bil rojen v Velikem Repnu župnije Repentabor l. 1892. Mladenič v najlepših letih, ki je pred vojsko po možnosti prejemal vsakdanje sv. obhajilo in bil abstinent. Malo pred vojsko si je po nesreči poškodoval nogo in bil cel mesec v bolnišnici v Trstu. Ves ta čas je pridno prebiral različne lepe knjige. Prebral je dr. Lampe-Krekove zgodbe sv. pisma stare in nove zaveze, roman »Quo vadis« in druge lepe knjige. Doma in v cerkvi je najraje imel v rokah knjigi Tomaža Kempčana »Hodi za Kristusom« in »Premišljevanje o presv. Rešnjem Telestu«. Bil je res vzoren mladenič. Bil je tudi telesno zelo krepak, visok, zdrav in lep fant. Ta blagi mladenič je prišel leta 1916. ranjen v rusko ujetništvo. Polago-

ma je ozdravel in delal v nekem rudniku, kjer ga je zasula zemlja in ugrabila smrt. Upamo, da se mu je izpolnila želja po odlikovanju prve vrste z zlato krono.

† **Jožef Zidar**. Dne 26. svečana t. l. se je vila dolga vrsta pogrebcev od mlina na Trsteniku proti Št. Rupertu na Dolenjskem. V solnčnem svitu so blesteli križi na zastavah Izobraževalnega društva in Marijine družbe. Pevci so odpeli žalostinko in tužni sprevod je krenil naprej. Po poti »miserere«, v Št. Rupertu pa žalostinka in zopet poslovilne pesmi na koru in na grobu. Ko se je še govornik spomnil vseh vrlin pokojnika in je jok izzvenel v solnčni dan, so zagrmle kepe prsti na krsto in jo pokrile. — Res veličasten pogreb je imel Jože, ali zaslužil je še lepšega. Njegovo srce je bilo polno ljubezni do Boga in do bližnjega. Večkrat je prišel v cerkev, vzel v roke pobožno knjigo in glasno molil iz nje v vsopodbudo drugim vernikom. Marsikatero uro je preklečal v kapelici pred mlinom. Njegova gorečnost za čast božjo in zveličanje duše ga je gnala celo v frančiškanski samostan. Ali rahlo zdravje ni dovolilo, da bi bil postal samostanski brat. Obolel je in je moral domov v mlin svojega brata. — Svetovna vojska je poklicala tudi Jožeta na bojišča. Brat Anton je moral že leta 1914. na Srbsko, odkoder se žalibog ni vrnil nikoli več. Jože pa je upal, da bo po dolgih štirih letih pomagal svoji svakinji Frančiški v

mlinu. In res se je po končani vojski posvetil delu z vso vnemo. Ali Bog je že sešel zrna, ki jih je imel zmleti pokojni Jože. Poklical ga je k sebi, da mu v benesih pokaže čisto belo moko vseh dobrih del in ga obilo poplača. — Rahlo zdravje Jožetovo je med vojsko toliko trpelo, da se ni mogel upreti pljučnici, ki ga je napadla. Dne 24. svečana t. l. je zaspal za večno. — Jože je bil tih, miren, blag, odkrit značaj. Ni poznal ne hinavstva, ne sovraštva. Tudi od vojske je ostal nedotaknjen. Vrnil se je tako pobožen in čist, kakor je bil odšel. V srcu vseh njegovih prijateljev in znancev bo živel najlepši spomin na zglednega slovenskega mladeniča. Franjo Neubauer.

Padlemu Alojziju Studen-u

(doma z Visokega nad Kranjem) na grob — njegovi sovaščani!

Polna je bila narava življenja,
rože dehtele so s pestrih vrtov,
solnce je lilo v žita zorenje,
ptice valile so zarod si nov.

Duše pa stiskala bridka je bol,
Srca je trgala ura slovesa...

Zvani ste bili in šli ste na boj,
solze rosila so mnoga očesa.

Krčilo v boli se jim je srcé,
ko si prestopil prag zadnjič domači:
»Nič ne jokajte, saj Bog ve zamél!
Del si, ko pustil si kraj svoj domači.

»Vrnem če kdaj se nazaj ali ne,
božja zgodi naj sveta se volja.
Lepše in slajše doma se umrè, —
častno in slavno sred bojnega polja...!

Kruta nam vest je razklala srce,
hudo zadela domače je tvoje:
Mrzla svinčenka podrla te je,
zvon žalostinko turobno ti poje.

Grob tvoj čeprav nam ostal je neznan,
truplo, kjer tvoje prezgodaj počiva,
vendar spominjali bomo vsak dan
duše se, ki zdaj veselje uživa.

Mlad bil v letih si — padel si mož,
Bógu zvest in preljubemu domu.
Slaven spomin ti na grob mesto rož,
glej, v vek postavimo: Spavaj v Bogu!
M. J., Gorenjka,

Po svetu.

V katoliško Cerkev je zopet prestopilo 12 anglikanskih duhovnikov.

Olomuc. Bogoslovna fakulteta se bo nazivala odslej vsled prizadevanja poslanca dr. Stojana »Cirilo-Metodijska fakulteta«.

Vsaj nekaj dobrega. V Zemunu sta bila te dni krščena dva zamorca. Prišla sta tja kot francoska vojaka. Ker sta se v katoliški veri poučevala že v svoji domovini, sta sedaj zaželela, da bi bila deležna milosti sv. krsta. Za tolmača pri župniku Vincetiču je bil neki narednik, ker zamorca le slabo govorita francoščino. Na dan sv. krsta sta bila gosta Marijine družbe. Zdaj se pripravlja še 9 zamorcev, ki se mude v Zemunu kot vojaki francoske posadke. Župnik Vincetič hvali te vojake kot poštene, globoko verne, trezne in nravne mladeniče.

Bo težko nadomestiti. Francoska duhovščina je bila tudi z orožjem na bojišču. Pariški kardinal objavlja, da je padlo približno 2500 duhovnikov za domovino. Ob sedanjih razmerah na Francoskem, ko je Cerkev tako navezana sama nase, bo težko izpopolniti vrzeli v duhovskih vrstah.

Spominske svetinje. Prizadevanje papeža Benedikta XV. za dosego miru se bo ovekovčilo s posebnimi svetinjami. Na eni strani bo podoba Odrešenika, ki ga obdajajo angeli pravičnosti in miru, na drugi strani bo pa podoba papeževa z napisom: »P. M. Principis Pacis Vicarius An. V.« (To je: Papež, Kneza miru namestnik. L. V.)

60 kardinalov šteje točasno kardinalski zbor. Leta 1918. so umrli štirje. Izven Italije jih je 29, med temi 8 Francozov, 5 Špancev, trije Nemci (Hartman, Piffel, Früwirth), 2 Severoameričana, 2 Južnoameričana, 2 Angleža,

2 Portugalca, 1 Irec, 1 Belgijec, 1 Holandec, 1 Oger, 1 Čeh.

Kongregacija obredov je sprejela v svetniški proces francoskega župnika Natale Pinot-a, ki je bil umorjen zaradi vere leta 1794., in kapucinskega brata Inocenca da Berzo.

Napad na apostolskega nuncija na Dunaju.

Dne 9. februarja je imel nuncij grof Valfré pri trinitarcih v jubilejni cerkvi popoldansko službo božjo. V cerkev je došlo tudi nekaj mož rdeče garde, ki so spustili stisnjen plin, ki je tako učinkoval, da je moral pridigar prenehati, papežev poslanik je pa dobil vnetje na očeh. To početje sredi kulturnega Dunaja je več kot obsodbe vredno, pa je tudi grdo kršenje diplomatskih pravic. Torej še svetišča niso varna pred podivjanostjo brezvestnežev!

Če bi vsi tako... V okolici Mainza so nastanjeni Francozi, ki strogo pazijo na predpustno disciplino, dočim okružuje Italijani nekatere naše zasedene kraje — kakor se poroča — z vesellicami in plesi. V Mainzu je neka družba zaprosila pri francoskem poveljstvu, da bi smela prirediti ples v maskah. Poveljnik je odgovoril: »Ko Francija žaluje za svojimi sinovi, se na francoskem ozemlju take času neprimerne prireditve ne morejo dovoliti. Poleg tega ima pa tudi Nemčija dovolj vzroka, da žaluje in šteti!«

Po domovini.

Angleški kardinal v Ljubljani. 10. marca se je pripeljal iz Srbije v spremstvu zagrebškega nadškofa londonski kardinal Fran Bourne. Ljubljana mu je priredila veličasten sprejem, ker je znan kot velik prijatelj Jugoslovanov in zagovornik naših narodnih teženj. V Ljubljani se je mudil en dan kot gost našega škofa. Med deputacijami, ki so se visokemu cerkvenemu dostojanstveniku poklonile, je bil tudi Mar. družbe. Kardinal se je podal nato k svetemu Očetu, da sporoča o naših razmerah in zahtevah poglavarju sv. Cerkve.

† **Župnik Franc Rihar.** Dne 28. februarja zvečer je umrl v Mekinjah pri Kamniku ondotni župnik Fr. Rihar v 60. letu starosti. Pegasti legar mu je končal življenje, zato je bil slovesni pogreb prepovedan. Pokojni je bil v vrsti najboljših in najbolj gorečih duhovnikov ljubljanske škofije, vnet častilec Marijin in navdušen za vsak napredek v krščanskem življenju. Z veseljem je sodeloval tudi pri »Bogoljubu« ter pošiljal kratke in zanimive črtice. Bog mu daj večno plačilo!

Za dekana ljubljanske okolice je namesto g. stolnega dekana Matija Kolarja, ki se je vsled bolehavosti odpovedal, imenovan šentviški župnik g. Valentin Zabret.

Vojnim superiorjem v Zagrebu za področje Hrvatske in Slavonije je imenovan gosp. Ivan Maračić, ki je kot vojaški duhovnik služboval dolgo vrsto let v Ljubljani. — V Šmarju na Dolenjskem je nastavljen kot kaplan bivši vojni kurat Lud. Strauss (P. Beno).

Druge izpremembe v ljubljanski škofiji. Stalni pokoj je dovoljen gg.: Simonu Zupan-u, župniku na Ježici; A. Šinkovcu, župniku v Škofji Loki (začasni pokoj); dekanu Fr. Hönigmannu na Vrhniki; Josipu Borštnar-ju, župniku na Raki; msgr. Francu Dovgan-u, proštu in dekanu v Metliki; Jak. Kleindienst-u, župniku v Begunjah pri Lescah.

Nameščeni so kot kaplani bivši kurati gg.: Janko Lobe v Toplicah, Ivan Gogala v Poljanah, Janez Jalen v Črnomlju, And. Martinčič v Dobrepoljah. — Umeščeni so bili kot župniki gg.: Ign. Omahen na župnijo Belo cerkev, Anton Kastelic na župnijo Jesenice, Mihael Zevnik na župnijo Begunje pri Lescah, M. Dagarin, na župnijo Čemšenik, Peter Natlačen na župnijo St. Rupert na Dolenjskem. — **Premeščeni** so bili gg.: Anton Rovtar iz Čemšenika v Stari trg pri Kočevju; P. Gregor Cerar O. T. iz Črnomlja za župnika-vikarja v Podzemelj.

V državni zbor SHS so od duhovnikov poslani naslednji slovenski zastopniki: Fran Smodej, komisar za slov. Koroško, dr. Jos. Hohnjec, prof. bogoslovja, dr. A. Korošec, ministrski podpredsednik v Belgradu; kot namestnika Karel Škulj, kaplan v Dolvasi, in J. Budin, župnik v Istri. — V narodno skupščino Nemške Avstrije, kjer so krščanski socialci prišli kot zmagovalci iz volilne borbe, dasi so razmere zanje bile skrajno neugodne. Socialni demokratje so s skrajnim pritiskom in pod vplivom splošne nezačadljivosti napredovali, zlasti na Dunaju, tako da imajo v celoti nekaj več zastopnikov kot krščanski socialci. V narodni skupščini je tudi 7 duhovnikov: kaplan dr. J. Gimpl (Štajersko), dež. glavar prelat Hauser (Linc), urednik M. Pavlič (Celovec), dekan dr. M. Šmid (Štajersko), dvorni svetnik dr. Emilijan Šepfer (Inmost), vseučiliški profesor dr. Ign. Seipel (Dunaj), bogoslovni prof. dr. Josip Wagner.

Uboga Koroška! Solska oblast v Celovcu je odpovedala službo in odslovila dr. Ivana Hutter-ja, profesorja in veroučitelja na celovski realki, in g. Jos. Hribarja, učitelja veronauka na gimnaziji v Beljaku. — Čudne razmere! Kaj poreče k temu cerkvena oblast, ki ji je gotovo na tem, da poučujejo krščanski nauk in verstvo na srednjih šolah

najbolj sposobni duhovniki. Seveda — omejena gospoda sta sicer vrlo sposobna, a Slovence sta!

Brez Boga. Učiteljstvo liberalne Zaveze je sestavilo knjižico, ki obsega razne nasvete in načrte za preosnovo šole. Zanimiv je oddelek, ki se v njem razpravlja o vzgoji, zanimiv v toliko, ker iz njega odseva tendenca po vzgoji brez Boga in brez verstva. Knjižice ne moremo imenovati protiverske, ker verouk kot učni predmet še dopušča, drugače pa je vsebina taka, kakor je mišljenje liberalnega učiteljstva, ki bi rado, da bi bila šola samo učilnica in ki pri vzgoji ne mara poznati nadnaravnih pripomočkov. Naše organizacije bodo morale protestirati in sestaviti lastne nasvete in predloge za preosnovo ljudske šole.

Marijine družbe.

Iz Novega mesta. Slovesna posvetitev družin presv. Srcu Jezusovemu se je izvršila na Novega leta v tukajšnji župni cerkvi po požrtvovalni agitaciji tretjerednic, ki so neustrašeno od hiše do hiše nesle glas prevzvišenega nadpastirja, ki je že nas meseca junija 1918 vabil, da bi se vsi posvetili presv. Srcu Jezusovemu. Čez 300 družin je z veseljem sprejelo Jezusa za Kralja in Vladarja svojih hiš in družin. Žalibog nekaj družin pa ni imelo prostora v svojih hišah za nebeskega gosta.

Vkljub zelo slabemu vremenu na Novega leta dan se je veliko družin udeležilo slovesne posvetitve v cerkvi, katero je izvršil z asistenco mil. g. prošt dr. Seb. Elbert. Slavnosti primeren govor je imel preč. kanonik Porenta, v katerem je zbranim vernikom razložil, kaj je posvetitev in sklenil z besedami, da od sedaj naprej nismo nič več svoja lastnina, ampak lastnina Srca Jezusovega.

Pastirski list prevzvišenega knezoškofa je priporočal, da bi vsi, ki so se slovesno posvetili presv. Srcu Jezusovemu, vsako leto na dan obletnice to posvečenje ponovili. Mislim pa, da bo vsaka družina, ki res iskreno ljubi presv. Srce, to posvetitev ponovila vsak prvi petek v mesecu, ki je posvečen še posebej presv. Srcu Jezusovemu pred Njegovo podobo, katera naj zavzema častno mesto v vsaki hiši in ki naj bo posebno ta dan slovesno okrašena. — Naj bi v vseh krščanskih hišah zavladala tisto presv. Srce, ki je samo razodelo blaženi Marjeti Mariji, da želi vladati v krščanskih družinah in katerega smo na dan posvetitve slovesno proglasili za našega neomejenega Kralja, katerega smo obljubili, da hočemo odslej živeti iz njegovega življenja in da želimo, da bi nad nami zacve-

tele tiste čednosti, katerim je obljubil mir že tukaj na zemlji! Naj živi Srce Jezusa našega Kralja in našega Očeta!

Iz Celja. Tabora »Svete vojske«, ki se je vršil v Ljubljani 19. januarja, nam družbenicam iz Celja v našo veliko žalost ni bila dana priložnost se udeležiti! Kakor poroča »Bogoljub«, je vsebina govorov bila veljavna. Sedaj se povsodi izraža želja, da bi prišli govori kje natisnjeni. Drznemo se z lepo prošnjo obračati do Vas, častiti gospod urednik: Ali ne bi mogel »Bogoljub« ustreči naši želji in nam objaviti misli in načrte vsaj glavnih govornikov? Kolikor bo v naši moči, hočemo dejansko slediti klicu: »Vse prenoviti v Kristusu«! — Op. ur. Ta dopis nas prav veseli, ker kaže vendar nekaj razumevanja za to stvar in nekaj dobre volje. »Bogoljub« pa teh govorov ne more prinesti, tudi samo v posnetku ne. Kajti za to je drug list »Zlata doba«, ki jo priporočamo, da si jo naročite, ako je še nimate. Večina Mar. družba že ima. Vsem tistim družbam, ki je še nimajo, se bo doposlala 1. števil, v kateri so natisnjeni vsi ti govori, na ogled.

Iz Dobrepolja: Prečastiti g. Ignacij! Težko nam je pri srcu, ko se poslavljamo od Vas. Naša družba Vas bo hudo pogrešala. Ko ste prišli med nas, je bilo njeno stanje bolj žalostno kot veselo, vrhutega je pa vse razdirajoča vojska sekala na njenem telesu hude rane; izgubljali smo žrtev za žrtvijo, in bati se je bilo, da tudi naša družba izkrevavi na svetovnem morišču. Vi pa ste ji bili v pomoč kot ljubezniv in požrtvovalen sanitejc, čuli ste ob njenih ranah noč in dan, delali prošnjo za prošnjo, da bi nas spravili iz tega viharja, ljubeznivo nam dopisovali, sprejemali nas ob dopustih kot brat svoje sobrate. Gospod Ignacij, Vi ste s tem rešili našo družbo. Ko smo prišli iz svetovnega viharja zopet nazaj, smo dobili v Vas svojega najboljšega prijatelja. In tisti vaš nabor po vaseh! Imeli ste poguma dovolj, da ste šli od fanta do fanta in ga vprašali, ali hočeš ali nočeš, ali hočeš izpolnjevati pravila Marijine družbe, ali iti svojo pot? In s tem je bila družba zopet nanovo poživljena, in ko je bila tako urejena, ste ji podali novo zastavo in jo poslali v boj za svetost fantovskega življenja. Zato, gospod Ignacij, Vam kličemo ob slovesu: Dobrepoljski fantje Vas ne bomo pozabili!

Iz Černomlja. Ko se je naša družba prenovila, začele smo snovati odseke za petje, misijone in zaljšanje cerkve, kateri se lepo razvijajo. Shode imamo vsak mesec, skupno obhajilo vsak Marijin praznik. Število »Bogoljubov« je naraslo, vendar je še prenizko.

Nekoliko družbenic se je omožilo. Tudi španska bolezen ni družbenicam prizanesla, umrle so štiri. Umrla je tudi bivša prednica Ana Zupančič, po dolgi in mučni bolezni, katero je potrpežljivo prenašala. Tudi v najhujših bolečinah vedno vedrega lica in do smrti vneta za Marijino družbo je dekleta vedno opominjala, naj se družbe držijo in pravila izpolnjujejo. Od 23. do 26. februarja smo imele duhovne vaje, katere je vodil g. Peter Florian iz družbe lazaristov. Z lepimi govori, nas je navduševal za izpolnjevanje dolžnosti in za lepo življenje. Bog daj, da bi njegov trud rodil obilo sadu!

Ljutomer. Kakor vsako leto, tako tudi letos »Bogoljub« opominja »Marijine darovance« na praznik Marijinega Oznanenja. Tudi me nočemo zaostati od te prelepe pobožnosti »Marije kraljice src«. Da bi pa bile naše prošnje uslišane po Mariji, smo se spomnile tudi letos kakor lansko leto ubogih zamorčkov z zneskom 30 kron. Ena Marijina dar, pa je k temu daru priložila še 30 kron za dečka na ime Anton Pad. Po eni mladenki je bilq nabranih 230 kron za »Misijonsko mašno zvezo«.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Antonija Šibic, Bevke. — Frančiška Leaarčič, Bevke. — Uršula Jerina, Bevke. — Ana Levec, Bevke. — Frančiška Merlak, Bevke. — Neža Glušič, Trzišče. — Frančiška Grozde, Trzišče. — Frančiška Koren, Trzišče. — Frančiška Juntos, Trzišče. — Helena Borštnar, Trzišče. — Terezija Judeš, Trzišče. — Marija Rus, Loka pri Zid. mostu. — Terezija Koren, Loka pri Zid. mostu. — Rozal. Brečko, Loka pri Zid. mostu. — Frančiška Majcen, Loka pri Zid. mostu. — Marija Trbovc, Loka pri Zid. mostu. — Matilda Drmelj, Sv. Križ pri Litiji. — Ivana Markovič, Ljubljana. — Antonija Uzar, Ljubljana. — Frančiška Povše, Škocijan pri Mokronogu. — Ljudmila Koščak, Škocijan pri Mokronogu. — Terezija Slak, Škocijan pri Mokronogu. — Marija Marjetič, Škocijan pri Mokronogu. — Alojzija Kočevan, Škocijan pri Mokronogu. — Terezija Sušnik, Koroška Bela. — Ivana Sušnik, Koroška Bela. — Neža Zaveljčina, Koroška Bela. — Angela Kristan, Koroška Bela. — Pavlina Primožič, Koroška Bela. — Terezija Krevelj, Krško. — Ana Krošelj, Kapele pri Brežicah. — Marija Urč, Kapele pri Brežicah. — Neža Tišler, Gibine. — Frančiška Sakošek, Sv. Rupert nad Laškim. — Marija Hercog, Sv. Rupert nad Laškim. — Katarina Gašparič, Sv. Rupert nad Laškim. — Marija Cerkovnik, Boh. Bistrica. — Cecilija Mužan, Boh. Bistrica. — Rozalija Lenarčič, Brezovica pri Lukovici. —

Ivana Kregar, Brezovica. — Terezija Jager, Brezovica. — Ivana Plešnar, Lukovica. — Naj v miru počivajol

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neki dijak, da bi stanovitno premagoval dušne in telesne strasti in skušnjave ter vredno prejemal sv. zakramente. — Marijina družbenica, da bi bila uslišana v neki zelo važni telesni zadevi; za pomnožitev žive vere, za stanovitnost v sv. čistosti in za večjo gorečnost v molitvi. — Neki oče za spreobrnjenje. — Neka oseba za spoštovanje četrte božje zapovedi. — Neka oseba za blagoslov in mir pri hiši. — Marijina družbenica za stanovitnost v dobrem; svojega brata, da bi srečno in zadovoljno živel v zakonskem stanu in svojega prijatelja v telesnih stiskah. — Neka oseba v premnogih skušnjavah zoper sveto čistost; v katerih je že pogosto podlegla, da bi jih zamogla vnaprej stanovitno z božjo pomočjo premagovati. — Neka pijančevanju in drugim strastem vdana oseba. — Neka nevarno bolna oseba. — Dva ločena zakonska para, da bi ju zopet združila krščanska ljubezen. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: Pavla Gerkman Materi božji, sv. Valentinu in sv. Jožefu za srečno prestalo nevarno operacijo v grlu in nosu. — F. Š. sv. Jožefu za uslišano prošnjo za časa svetovne vojske. — M. C. Materi božji za zboljšano zdravje. — T. N. presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici in sv. Jožefu, da je brat po dolgotrajnih zaprekah oproščen vojaščine. — Marjeta Verdev presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji za ozdravljenje dolge in nevarne bolezni. — Neka oseba presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ozdravljenje. — F. in M. J. iz Mekinij božjemu Srcu Jezusovemu in Lurški Materi božji za ozdravljenje hude španske bolezni. — Marijina družbenica presv. Srcu Jezusovemu za rešitev velikih dušnih nevarnosti in dvomov in za pravo spoznanje, Materi božji dobrega sveta za večkratno pomoč v dušnih stiskah, sv. angelu varhu za čudežno varstvo, sv. Antonu Pad. za pomoč v gospodarskih zadevah in Lurški Materi božji za ozdravljenje smrtno-nevarne bolezni.

Dobre knjige.

M. Elizabeta O. S. Urs.: »Iz moje celice«. Uršulinski samostan v Ljubljani ima v zalogi še nekaj izvodov knjige »Iz moje celice«. Vno-

vič jo toplo priporočamo in opozarjamo, da sežete po njej, preden bo docela razpečana. Knjiga je biser naše religiozne poezije in zasluži častno mesto v vrsti književnih del našega naroda. Še bolj pa kot z literarnega, jo je priporočati z verskega stališča, saj je glasnica evharistične ljubezni, ki vnema srca za Boga, ih kliče in vabi pred tabernakelj. Naj bi zato našla pot v vsako krščansko družino širom mlade Jugoslavije, da bi netila v njej ljubezen do evharističnega Kralja in pomagala utrjevati božje kraljestvo v naših domovih! Cena krasno vezani knjigi je 4 K 50 vin., mehko vezana pa stane 3 K.

Družba sv. Mohorja.

Družba sv. Mohorja v Celovcu je ravno kar pričela razpošiljati družbene knjige za leto 1918. Cenjeni udje prejmejo letos naslednji

Vsak družbenik naj prejme svoje knjige v tisti župniji, v kateri se je vpisal.

Da more Družba izdati petero knjig, četudi krajših nego je bilo kdaj običajno, mora članarino zopet zvišati, in sicer letnino od 3 na 4 krone, dosmrtnino od 50 na 80 kron. Denar je izgubil pravo vrednost in 4 današnje kronice daleč ne dosežejo vrednosti dveh kron iz časa pred vojsko. Po večini je denarna vrednost padla za desetinko. Vsakdo, tudi zadnji delavec, danes brez izjeme lažje utрпи štiri, nego poprej dve kroni. In to zvišanje se ne vrši iz dobičkaželjnosti, marveč vsled draginje papirja in potrebščin in vsled splošne draginje le preveč upravičenih zahtev vsega oboja za duševno in telesno delo.

V načrt prihodnjega leta so se sprejele sledeče knjige:

1. Dr. L. Ehrlich: **Katoliška Cerkev, kraljestvo božje na zemlji.**

2. Dr. Jan. Ev. Zorč: **Življenje svetnikov.** 2. zvezek.

3. Dr. H. Vedenik: **Kako si ohranimo ljubo zdravje.** 2. snopič.

4. Slovenske Večernice 73. zvezek.

5. Koledar Družbe sv. Mohorja za l. 1920.

Družba sv. Mohorja v Celovcu.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva Jezusovega« so poslali gg. poverjeniki do 12. februarja: (Dalje.) J. Jereb, župnik, Škocijan pri Turjaku, 16 K; Dekliška šola šolskih sester v Repnjah, 16 K; svetnik S. Zupan, župnik na Ježici, 70 K; J. Kovič, administrator na Polšniku, 15 K 86 vin.; Fr. Rampre, kaplan, Kamnica pri Mariboru, 150 K; Lud. Lederhas, katehet v Škofji Loki, 350 K; Ant. Oblak, župnik v Št. Lovrencu, 60 K; Jan. Pucelj, kaplan v Šmarjeti na Dol., 100 K; Fr. Juvan, župnik v Ljubnem, 10 K; Andr. Stare, kaplan, Mirnapeč, 80 K; Jan. Klemen-

čič, kaplan v Mengšu (II. zbirka) 16 K 50 vin.; Al. Železny, župnik, Ihan, 12 K 94 vin.; č. šolske sestre v Celju, 40 K; Jak. Razboršek, župnik v Tunjicah, 50 K; Albin Ilovski, župnik v Bukovščici, 12 K; Fr. Presetnik, kaplan, Koroška Bela, 62 K; župni urad Sevnica ob Savt 61 K 40 vin.; Iv. Dežela, kaplan, Predvor, 50 K; Fr. Pokorn, župnik v Besnici, 26 K; Jan. Kepec, župnik v Selcih, 20 K 84 vin.; Jos. Vrankar, župnik na Mirni, 54 K; J. Kristovič, župnik, Remšnik, 10 K 40 vin.; Katar. Starman, Preska, 15 K 96 vin.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Sv. Lenart v Slov. goricah. Vašega dopisa ne moremo priobčiti; bi bil v preveliko nečast Marijinim družbam. Da je tako slabo pri vas, na Štajarskem, bi ne bili verjeli; imeli smo vedno štajarska dekleta splošno za pridne in pobožne. Razume se, da take dekleta niso nikake družbenke in taka družba nikaka družba. Četudi je hudo iz družbe brisati, vendar ne pomaga nič. Če morete spraviti skupaj toliko deklet, ki bodo res za družbo, potem napravite družbo iz teh, četudi jih je malo, vse druge pa odslovite. Ako jih pa ni toliko, da bi bilo vredno družbo voditi, potem družbo sploh razpusčite. Kajti kaj hočete s takimi, ki se norčujejo iz Vas in iz družbe? To je samo ime družbe, in to je slabše kot nič. — **St. Rupert.** Seveda se lahko dobi na dan več popolnih odpustkov z enim sv. obhajilom, Moliti, oziroma cerkev obiskati ali kaj drugega dobrega storiti se mora, tolikokrat, kolikorkrat je za posamezne odpustke predpisano. — Vsaka molitev za duše v vica je dobra. Koliko se pa z eno molitvijo dušam pomaga, o tem ne moremo nič vedeti, to moramo Bogu prepuščati. — **Na več vprašanj.** K usmiljenkam se nič ne priglašajte toliko časa, dokler se naše usmiljenke ne ločijo od Gradca in ne ustanove svoje slovenske provincije, kar se bo, kakor upamo, zgodilo v kratkem. Sicer pa se tisti in tiste, ki želite vstopiti v kak red, obrnite naravnost na kak samostan dotičnega reda. In če pri enem ne gre, lahko poskusite pri drugem. »Bogoljub« ne more vedeti, ali vas bodo pri teh in teh razmerah, tej in tej starosti sprejeli ali ne. Vprašajte naravnost tam! — **Zibika.** Zemlja velikih posestnikov, graščakov, se bo razdeljevala, da. Želimo in upamo, da tudi vi kaj dobite. »Bogoljub« pa o tem ne more pisati, ker to ni njegov poklic. Ali poznate »Slovenskega Gospodarja«? Ta vam bo o tem kaj več povedal. — **Retenjski.** Je nekoliko pevske žilice, a vendar toliko pomanjkljivosti, da ni mogoče objaviti.

Vsem: Ne nehajte v svojo gorečnostjo moliti, dokler se mirovno posvetovanje ne konča, da bi se srečno izteklo za našo domovino!

Žetev je velika, delavcev pa malo.

Pridaga pri misijonski slovesnosti na sv. Treh Kraljev praznik v nunski cerkvi v Ljubljani.

(Konec.)

Pri nas na Slovenskem deli Bog nena-
vadno pogosto milost svetih poklicev. Ni
ga morebiti naroda, kjer bi bili duhovski
poklici razmeroma tako pogosti ko pri nas.
Ne samo naši domači slovenski samostani
cvetijo, skoraj po vseh samostanih bivše
Avstrije si našel Slovence. In sedaj, ko se
bodo ločile slovenske usmiljenke od nem-
ških, bodo morali Nemci in Mažari zapreti
skoraj polovico dobrodelnih zavodov, ki
so jih vzdrževali slovenski poklici. To vam
je vsem tako znano, da je sploh odveč o
tem govoriti. Toda zakaj nismo dali dose-
daj mi Slovenci vkljub tem sijajnim dej-
stvom sv. Cerkvi skoraj nobenih misijo-
narjev, nobenih misijonark? Zato, ker ni-
mo imeli lastnih domačih mi-
sijonskih zavodov! Pri nas misij-
onska misel ni bila organizirana. Pač so
nabrale pri nas podružnice tujih misijon-
skih organizacij precej denarnih prispev-
kov, ki so jih potem poslale na Nemško,
pri nas doma je pa misijonska misel samo
tlela in nikjer nismo mogli doseči kakšne-
ga vidnega uspeha ali dela. Ko je bilo pred
80 leti nekaj naših rojakov duhovnikov v
misijonskih deželah, se je pokazala nena-
vadna misijonska sposobnost našega na-
roda, tudi doma je začela užigati misijon-
ska misel, in takrat smo bili znani kot naj-
bolj misijonski narod v Avstriji. Toda vse
to so bili slučajni poklici med takimi, ki so
bili že doma duhovniki. Ker pa ni bilo
nobene organizacije in nobenih zavodov

za naraščaj, je z njihovo smrtjo stvar zopet
zaspala.

Vemo, da tli v mnogih, mnogih srcih
tudi danes misijonski poklic med nami. To
nam dokazujejo za naše razmere še izdat-
ni prispevki za misijone, premnoža vpra-
šanja, kam se obrniti v tej zadevi. Toda
veliko teh srčnih misijonskih želj je ugas-
nilo, ker ni bilo nobenega upanja, da bi jih
bilo mogoče uresničiti. Če se je dosedaj pri
nas tudi oglasil fant ali dekle, da bi rad v
misijone, pa smo mu morali brezupno od-
govoriti: Ne moremo ti pomagati pri tvoji
in naši najboljši volji. Moraš iskati kje gori
po Nemškem zavoda, če te sprejmejo. Na-
vadno je pri tem vsak zgubil upanje; če je
pa kljub temu iskal naprej, pa je tudi na
Nemškem zelo težko prišel do sprejema —
do poklica samega skoro nikoli. V teh
razmerah se je zgubilo pri nas na stotine
najboljših poklicev.

Ali ni bila torej pri nas prva misi-
jonska naloga, če sploh hočemo za pogane
kaj storiti, da smo ustanovili Misijonsko
zvezo? Misijonska zveza je naša prva do-
mača organizacija za poganke misijone.
Eden njenih glavnih namenov je, postaviti
domače misijonske zavode za vzgojo slo-
venskih misijonarjev in misijonark. Če ho-
čemo torej delati za misijone smotreno in
uspešno, zberimo zaenkrat vse svoje moči
za Misijonsko zvezo, da nam bo postavila
domače misijonske zavode. Lepa je misel,
kupiti malega zamorčka in ga dati krstiti

aa svoje ime. Človek ima pri tem neko osebno veselje. Toda še lepša, še bolj koristna in pri strašnem pomanjkanju misijonarjev še bolj potrebna je misel, tisti denar dati za vzgajanje ubogege slovenskega fanta, ki čuti v sebi misijonski poklic, pa ne more do njega. Pa bo šel in spreobrnil meso enega zamorčka, morebiti sto in sto takih revežev. Več ko bomo vzgojili misijonarjev, več bomo rešili poganov. Poganov, ki bi se radi spreobrnil, nam itak ne manjka. To že pravi Gospod sam: Žetev je, in sicer velika, manjka ji samo delavcev, teh ni!

Predlanskim, ko je začela Misijonska zveza širiti misel o slovenskih misijoniščih, je tu v Ljubljani poklicala nekega duhovnika neka priprosta oseba, da mu izroči svoj dar v ta namen. Ko duhovnik pogleda darovano vsoto, se začudi: bil je tisočak in obenem prvi tisočkronski dar za Misijonsko zvezo. Oseba se nasmehne in pravi: »Čudite se, kajneda, ker vam dam tako vsoto jaz, ki nisem nič kaj premožna. Vidite, jaz sem bila vse svoje življenje priprosta služkinja. Bog mi je dal zdravje in svojo marljivostjo in varčnostjo sem si spravila skupaj toliko, da sem za starost za silo preskrbljena in povrh sem imela še gotovo vsoto določeno za dobre namene. To sem pa hotela storiti že v svojem življenju, da sama presodim, za kaj bi bilo najbolje darovati. In sedaj sem brala o Misijonski zvezi, ki hoče postaviti slovenska misijonišča, sem si pa mislila: zares v boljše namene pa ne moreš porabiti denarja svojega potu in žuljev. Misijonska zveza je sedaj prva naša naloga.« Zares prave besede katoliškega srca! Ne morem vam reči: »Pojdi in stori tako tudi ti.« Tega bi se mnogi ustrašili, češ, jaz nimam toliko. Ampak to bi pa rekel vsakemu: »Pojdi in stori kar moreš za Misijonsko zvezo!«

Če v tvojem srcu gori pravi apostolski ogenj, potem boš našel vedno pota in sred-

stva, da širiš in pripravljáš povsod pota misijonski misli. Izmed vseh dobrih del najboljše, izmed vseh svetih del najsvetejše je delo za zveličanje duš. Čitaj prilogo v »Bogoljubu«: Slovenski misijonar, čitaj in širi Misijonski koledar; če želi kdo pojasniti v tej zadevi, mu razloži nujno potrebo misijonskih zavodov, moli itd., itd. Kakor rečeno: Stori za Misijonsko zvezo kar in kjer in kakor moreš, pa boš veliko storil! Ne pričakujemo od vsakega tisočakov, pač pa od vseh dobre volje, pa bomo kmalu dosegli svoj prelepi cilj.

Zato pa na delo za Misijonsko zvezo! Pomagaj, kjer in kakor in kolikor moreš! Dobra volja, sveta želja najde povsod svoj pota. O, ko bomo imeli domače misijonske zavode, potem naši fantje, ki so umirali po vseh evropskih bojiščih, ki so se mučili po ameriških rudnikih, zastavijo svojo moč tokrat v Gospodovem vinogradu. In našim dekletom ne bo več treba trkati na vrata nemških in ogrskih samostanov, če hočejo k Bogu v službo, da jih še ne sprejmejo ali pa pozneje odslovijo samo zato, ker so Slovenke. Ko bomo imeli domač misijonski zavod, bodo poslale naše Marijine družbe svoje najboljše, in ta armada pohiti tja v dežele teme in smrtne sence, da jim ponese luč, da pribori nebeško kraljestvo tisočerm in sebi.

Slovensko ljudstvo! Do zdaj si bilo Bogu zvesto v nesreči in trpljenju. Odslej se bo pa po tvojih selih in domovih razlegala pesem radosti in svobode. Bodi v svoji sreči svojemu Gospodu tudi hvaležno! Jugoslavija! V zahvalo za svojo zemeljsko svobodo pa pošlji svoje sinove in hčere na nekrvavo duhovno misijonsko bojišče, da milijone rešijo suženjstva, teme in jini priborijo nebeško kraljestvo! To bo tvoja najlepša zmagá! V Gospodovem vinogradu bije že enajsta ura: zato pa vse za misijonske zavode!

Sprejemajo se samo pravilno in čedno pisani spisi.

14. in 15. **Ponedeljek in torek.** Tretjerednikom vesoljna odveza.

16. **Sreda. Sv. Rafael.** a) Popolni odpustek: tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so ta dan postavno zadržani; istim vesoljna odveza; b) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

17. **Veliki četrtek.** Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvâ; glej spodaj opombo; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo spomin, da je ta dan Jezus postavil najsvetjši Zakrament; spoved in sv. obhajilo danes ali pa drugi teden; c) tistim, ki danes ali jutri obiščejo »božji grob« in molijo po namenu sv. očeta; spoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom bratovščine sv. Družine. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

18. **Veliki petek.** Kdor danes popoldne od tretje ure naprej ali jutri do enajste ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi popolni odpustek tisti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k sv. obhajilu. — Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek tistim, ki nosijo višnjevi škapulir. V zadobljenje odpustka zadostuje sv. obhajilo prejšnjega dne.

19. **Velika sobota.** Tretjerednikom vesoljna odveza.

20. **Nedelja, zadnja v mesecu. Velika noč.** Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvâ; glej spodaj opombo; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; c) udom škapske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo črni škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine; i) onim, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

23. **Sreda. Bl. Egidij Asiški.** Popolni odpustek istim kakor 3. dan pod točko c).

24. **Četrtek. Sv. Fidel.** Popolni odpustek istim kakor 3. dan pod točko c).

26. **Sobota. Matí božja dobrega sveta.** Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 3. dan.

27. **Nedelja, zadnja v mesecu.** Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. **Ponedeljek. Bl. Lukezij.** Popolni odpustek istim, kakor 3. dan pod točko c).

29. **Torek. Sv. Peter, mučenec.** Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 3. dan.

30. **Sreda. Bl. Benedikt.** Popolni odpustek istim kakor 3. dan pod točko c).

Opomba. Odpustke rimskih štacijskih cerkvâ morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; c) udje bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje bratovščine preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje rožnovenske bratovščine v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 češčenamarj po namenu sv. očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali farni cerkvi; i) udje bratovščine za duše v vica v bratovski ali farni cerkvi.

V zadobljenje teh odpustkov se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave štacijske cerkve v Rimu.

Darovi.

Upravnistvu »Bogoljuba« so od 1. do 28. februarja došli darovi:

Za odkup poganskih otrok. Fr. Sinko, župnik, Šmartin na Pohorju (za tri zamorčke) 75 K; Ivana Koritnik, Polhovgradec (za dečka Jožef) 30 K; Kati Škrjanc, Homec (za dečka Jožef) 30 K; dve neimenovani od Sv. Martina na Paki (za dečka in deklico Jožef in Barbara) 60 K.

Za kruh sv. Antona. Matej Weiss, Pokrče, 100 K; Roza Lasnik, Podravlje, 20 K; Neimenovan iz št. Ilja pri Velenju 5 K; Neimenovan iz Rečice v Sav. dolini 25 K.

Za balkanske misijone. Marijina družba Brezice 20 K; Neimenovan iz Mozirja 20 K.

Za misijone. Župni urad Šmarjeta, Dolenjsko, 212 K; Terezija Mavrin, Črnomelj, 4 K.

Za najpotrebnejše misijone. P. Jereb, Škocijan pri Mokronogu, 34 K.

Za Dejanje sv. Detinstva. Matej Tavčar, kaplan, Selca, 108 K; franciskanski samostan Mar. Nazaret 6 K 88 vin.; Ivan Primar, kaplan, Kamnik, 52 K.

Za Misijonišče. Fran Sal. Umnik, župnik, Kostanje na Koroskem, 50 K.

Za Misijonsko zvezo. Janko Pristovnik, blapec, Možica pri Prevaljah (ustanovnina) 200 K.

Za bratovščino sv. Dizma. Marija Rebol, Hraše, 4 K.

Za Elizabetno otroško bolnico v Ljubljani. Fran Sal. Umnik, župnik, Kostanje, 25 K.

Za oslepele slovenske vojake. Mesto venec na grob svojemu tovarišu † Ivanu Štrnkeli njegovi bivši sošolci v zavodu sv. Stanislava 94 K; Jožef Plazl, škale pri Velenjah, 50 K; Milt. Sajc, župnik v p., Skaručina, 10 K; Janko Špolar, gostilničar, Češnjice pri Trebelnem (zbirka) 30 K.

Ali si že naročila **„Slovenko“**, glasilo slov. ženstva!
 Stane na leto samo 12 kron in se naroča pri upravi „Slovenke“ v Ljubljani.

Hčere dobrih družin

katere imajo samostanski poklic in se hočejo posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu ter vzgoji ubogih zapuščenih otrok v misijonu v lu- in inozemstvu, se sprejmejo v karmeličanski samostan pod naslovom:

Karmeličanke božjega Srca Jezusovega
 Zagreb, Zaverska cesta 31, Hrvatsko.

10 vinarjev

za dopisnico Vas stane moj cenik, ki se Vam pošlje na zahtevo zastoj. C. in kr. dvorni založnik **JAN KONRAD**, razpošiljalnica, Brůx št. 1994, Češko. — I. britev iz srebro-jekla K 7—, 9—, 11—. Varnostni brivski aparati ponikljani K 750, dvorezna rezervna rezila tuc. 12 K., lase- in brado-strižniki K 26—, 28—. Pošilja se po povzetju ali predplačilu. Zamenja dovoljena : : : ali denar nazaj. : : :

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkviyo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

2%

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krone 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najbolje.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijonov kron.

„Ljudska posojilnica“ stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.